

A MAGYAR ASSZONY

LAPITOTTA: BERTA ILONA. SZERKESZTI: AMBRÓZY MIGAZZI LAJOSNÉ GRÓFNÉ

KIADJA A

24. SZÁM. 1934 DECEMBER 15.

EGYES SZÁM ÁRA 50 FILLÉR

A MAGYAR ASSZONYY KÉPCSARNOKA.

Özv. Kiss Jánosné Kecskemét.

*Nemrégén a „Pro ecclesia et pontifice”
kitüntetést kapta.*

*Kovássy Kálmánné,
a debreceni MANSz alelnöke.*

*A Magyar Asszonyok Nemzeti Szövetsége december 29-én délután 5 órakor
tartja 16-ik évi közgyűlését a Szövetség székházában (Bpest, Rózsa-u. 23.).*

A MAGYAR ASSZONY

XIV.
Évfolyam
24. szám

A MAGYAR ASSZONYOK NEMZETI SZÖVETSÉGÉNEK LAPJA.
SZERKESZTŐSÉG ÉS KIADÓHIVATAL: VII-RÓZSA-UTCA 23.

TELEFON
37-420

KARÁCSONY.

Az első karácsony éjszaka varázsa ismét átsuhan az elszürkült életen. A Szent-éj misztériuma békét, enyhülést hoz a szívekbe, örömszerző gondolatokra serkent, kedves, várakozó melegséggel telíti meg a lelkeket.

A földre szálló krisztusi szeretetnek, a szívekbe lobbanó fénye ez.

A szeretetvágy sokszor még a ridegnek látszó lélek mélyén is él valahol, a mindennapok ezer gondja-bajától eltakartan, de karácsony estéjén még az ilyen lélekről is oszlik a homály s együtt örvendez az örvendezőkkal, kiknek szíve, az örömszerző tiszta szeretet vágyától dobban.

Mosolygó készülődés, várakozás minden családi fészek, a Szent-estét megelőző napokon. Mint fészkeikbe szálló madarak, igyekeznek messze utakról haza a családtagok. Felnőttek, gyermekek, repülőgépen, gőzerővel, autón, rázós szekéren vagy gyalogosan, egyforma vágyakozó érzés vonzza őket, a gyertyalángos, fenyőillatos karácsonyi örömbé, az otthon melegébe.

Karácsonyi békét hirdet az angyali ének, a világvárosoktól a kis magyar tanyáig, ahonnan csizmás magyarok, lámpásokkal kezükben szép sorjában bandukolnak az éjjeli misére, és az adventi szürkeséget eloszlatja a „Glóriá”-t zengő ének szárnyalása.

A magyar Adventbe, pokolian süvített bele egy váratlan, ellenséges, gyűlölettől izzó hang, melyet — fájdalom — még a karácsonyi készülődésben sem felejthetünk.

Alig ocsudtunk fel a méltatlan vádaskodás döbbenetéből, újabb szörnyűségre ébredtünk.

Magyar testvéreink ezreit teszi otthontalanná a vak gyűlölet és a messzebbmenő célok tervszerű számítása.

Elkobzott otthonokból kiüldözött ezrek, nők, aggok, betegek, gyermekek. Minden emberi érzést megszegyenítő szörnyűségek!

A magyar Advent, a megváltó Igazság megszületését várja. A homályban a krisztusi fényt, melynél tisztán lássák az igazságot a látásra rendelték.

Gyertyafényes, fenyőillatos karácsonyi melegségben, szereteteinkért küldött fohásznunk mellett ezért imádkozunk Hozzád — valahányan vagyunk mi, magyar asszonyok. — Mindnyájunk Atyja, hallgasd meg a kérésünket: világosítsd meg az elméket, add meg nekünk és minden magyar testvérünknek a hosszú Advent után a megváltó karácsonyi örömet.

Amon Vilmosné.

A KARÁCSONYI RÓZSA LEGENDÁJA.

LAGERLÓF ZELMA.

Göinge erdejéből, a rablóbarlangból, elindult egyszer a rablók anyja az alföldre koldulni. Kéregteve járt házról-házra s elvetődött Óved-be, ahol akkortájt egy kolostor állott. Az asszony ide becsengetett és kenyeret kért. A kapus a kis kapuablakon hat kerek kenyeret nyújtott ki, egyet neki, ötöt gyerekeinek.

Mialatt az asszony a kapuban állt, gyerekei erre-arra szaladgáltak. Az egyik ráncigáltni kezdte anyja szoknyáját, ami azt jelentette, hogy észrevett valamit. Unszolta anyját, jöjjon, nézze meg.

Az egész kolostort magas fal övezte. A gyerek azonban felfedezett egy hátsó kis ajtót, amely csak be volt támasztva. A rablók anyja odament, belökte az ajtót s rendes szokása szerint engedelem nélkül belépett.

Óved kolostorának főnöke az időben János apát volt, tudos, botanikus ember. A kolostor falain belül gyönyörű virágkertet csinált; ide tört be a kéregető asszony.

A virágpompa láttára első pillanatban ámuva állt meg az ajtóban. Nyár közepe volt s a kertben annyi virág virult, hogy kék, piros és sárga színek kaprázatával telt meg a szem. Majd elégedett mosoly futott végig ábrázatán s megindult a tömördek tarka virágágy közt vezető keskeny úton.

A kertben az egyik barát, a kolostor kertésze, dolgozgatott. Amint észrevette, hogy koldus-asszony került a kertbe, odaszólt neki: takarodjék a dögára. De a rablók anyja majd elnyelte szemeivel a körötte illatozó virágokat s csöppet sem törődött a kertésszel. Ment tovább a halavány meg a vörös rózsák felé, csodálva nézte a violaszínű finom ízöspöt és a kapri-fólium aranypiros kelyhét.

A jámbor barát mit tehetett egyebet, segíségért szaladt.

Két markos baráttal tért vissza. A rablók anyja látta, hogy itt kenyértörésre kerül a dolog. Megvetette lábat a keskeny úton s éles hangon rikácsolta, hogy rettenetes bosszút áll a kolostoron, ha nem engedik a kertben maradni.

Mivel pedig a barátok mégis ki akarták zavarni, rájuk vetette magát, karmolt s harapott. Gyerekei segítettek neki.

A nagy zajra előkerült János apát. Látván a dolgok állását, a két barátot visszaparancsolta a kolostorba, maga pedig belépett a kertbe. Kedvére volt, hogy az asszony három baráttal is megverekszik, csakhogy szabadjára nézelődhessen a kertben. János apát az asszonyhoz lépett s nyájasan megkérdezte:

— Tetszike az én virágoskertem?

Az asszony végignézett a fehérhajú, görnyedt testű apáton s megbékélt hangon válaszolt:

— Eleinte nagyon tetszett. De most úgy

látom, hogy éppen nem hasonlít ahhoz a kerthez, amit én ismerek.

Az apát mellett álló kertészt bosszantotta ez a válasz s rászólt az asszonynya:

— János apát áll előtte — mondta — aki maga gyűjtötte össze nagy fáradtsággal kertje virágait. Mi jól tudjuk, hogy gazdagabb kert az egész skoni tartományban nem akad. Illetlenség tőled, hogy ilyeneket beszélsz te, az erdei vadon lakója.

— Már pedig én azt mondom, hogyha ti láthatnátok azt a kertet, amelyikre én gondolok, akkor ezeket a virágokat marokszám tépétek ki s úgy hányjátok el, akár a szét. Ti barátok, szent emberek vagytok, hát tudhatnátok, hogy Göingé nagy erdeje minden karácsony éjszakáján csodálatos virágoskertté változik s így áll meg a mi Urunk születésének óráját. Olyan gyönyörű virágokat láttam én ebben a kertben, hogy nem mertem letörni, nem mertem a kezemet kinyújtani értük.

A kertész-barát felelni akart, de az apát hallgatást parancsolt. Gyerekkora óta hallott maga is mesélni arról, hogy karácsony éjszakáján az erdő a legtundóklóbb ünnepi köntöst ölti magára. Megkérte most szépen az asszonyt, vezesse őt el karácsony éjjelén a rablóbarlangba.

Az asszony eleinte habozott. Arra a veszedelemre gondolt, mely urát, a rablót fenyegetné, ha rejtekhelyét felfedeznék. De utóbb beleegyezett.

Az apát senkinek sem árulta el tervét. Történt azonban, hogy Absolon érsek Lundból épp Óveden keresztül utazott haza s egy éjszakára a kolostorban szállt meg. Miközben az apát a virágoskertet mutogatta vendégének, észbe jutott a rablók anyja s szólt néhány szót a rablóról, ki annyi éve megvetésben él az erdő mélyén. Szabadságlevelet kért számára.

Am az érsek azt felelte, hogy nem ajánlatos elvetemült embert az alföldre, a becsületes emberek közé becsátani.

János apátot ekkor elfogta a buzgóság s beszélt az érseknek Göingé erdejéről, amely minden évben karácsony pompába öltözik.

— Ha a rablónép nem rossz arra, hogy előtte Isten hatalma feltáruljon, akkor tán elég jó arra is, hogy az emberek becsenatában része legyen.

Az érsek mosolyogva mondta:

— Azon a napon, melyen Göingé erdejének virágoskertjéből csak egyetlen szál virágot küldesz, megadom a szabadságlevelet azoknak, akikért most kegyelmet kérsz.

Karácsony első napján János apát útban volt Göingé erdeje felé. Előtte egyék rablógyerek ugrandozott, oldalán meg kísérője, a kertész-barát haladt.

Csakhamar elhagyták az alföldet s benn volt

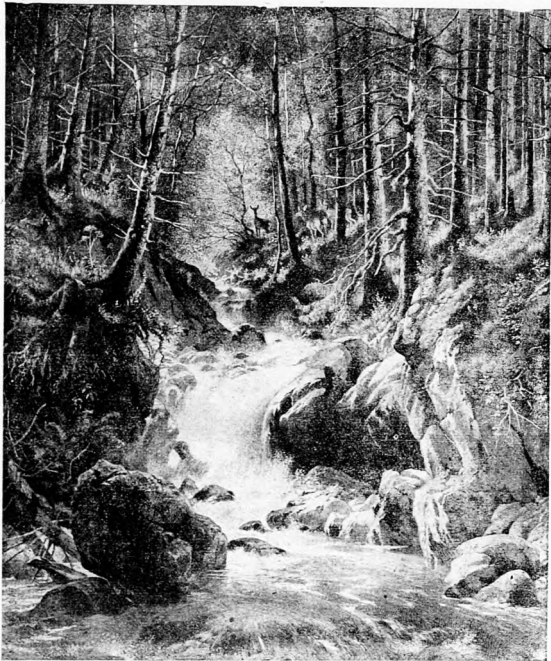
tak a zord vadonban. Útjuk egyre terheesebbé vált, s minél előbbre jutottak, annál hidegebbre fordult az idő. Lassan-lassan hófedte tájakra kerültek.

A vándorút hosszú volt és fárasztó. Meredek, csuszamlós ösvényeken, mohlepte dombokon, mocsarakon, összefonódott fatörzsek s ágbogas,

János apát, — mondta az asszony, — ha nagyon elfáradtál, le is fekhatsz egyik ágyra. Majd idejében felköltelek.

János apát megfogadta az asszony szavát. A hosszú út annyira kimerítette, hogy alig dőlt végig fekvőhelyén, mély álomba merült.

Ágyat kínált az asszony a barátának is, de ez

sűrű eszerjék labirintusán törtek előre. Már alkonyatra hajlott a nap, mikor a rabló-gyerek keresztülvezette kísérőt egy erdei tisztáson, melynek végében sziklafal emelkedett. A falban deszkákból összerótt ajtó volt látható. Célhoz értek.

A fiú megnyitotta a keskeny ajtót. Előttük volt a csupasz sziklafalakkal határolt, nyomorúságos barlang. A közepén égő nyílt tűz mellett ült a rablók anyja. Mohából és fenyőgallyakból való ágyak húzódtak végig a fal mentén. Egyiken feküdt a rabló s aludt.

Bátran lépett az apát a barlangba s a barátát követte.

— Ülj ide a tűz mellé s melegesd magad.

nem mert elaludni. Szemeit egyre a rablóra szegezte, nehogy ez titkon beköbá vethesse az apátot. Am lassan őt is meglepte a fáradtság, s elszunnyadt.

Fölbredvén, látta, hogy az apát már elhagyta pihenőjét s most a tűz mellett, a rabló feleségével beszélget. A rabló is ott ült. Magas, szikár ember volt, fáradtnak és rosszkedvűnek látszott. Háttal ült az apát felé, mintha azt akarná elhitetni, hogy nem is figyel a beszédre.

Az apát az útközben látott karácsonyi készüldésekről eszegegt.

— Kár, hogy a te haidnak a szép karácsonyi örömeinkben nincs részük.

Az asszony kurtán és durván válaszolt, de

utóbb egyre szívesebben felelt. Egyszerre csak a rabló megfordult s farkosbotját az apát felé tartotta:

— Te komisz barát, hát azért jöttél ide, hogy elszakítsd tőlem az asszonyt, meg a gyerekeimet? Nem tudod-e, hogy kivert ember vagyok s nem hagyhatom el az erdőt?

János apát meglepettenséggel nézett farkas-szemet a rablóval.

— Azt akarom, hogy szabadságlevelet szerezhessenek nektek.

Amazok mindketten kételkedően, gúnyosan felkacagtak.

— Nem mondom, ha szabadságlevelet kapnék, szívesen megígérném, hogy becsületos útra térek — mondta a rabló.

Most közbevágott az asszony.

— Itt üldöglünk s eltrécseljük az időt. Megfelekedünk az erdőről. Pedig már hallom is a karácsonyi harangszót.

Ebben a pillanatban mindnyájan felugrottak helyükről s kisiettek az erdőbe. De künn még sötét éjszaka s hideg tél volt. Csak valami bágyadt harangszót lengetett a déli szél valahonnan messziről.

— Ez a halk harangszó hogy kelthetné fel az erdőt? — gondolta az apát. S amint ott állt a téli fagy és sötétség közepette, lehetetlennek tartotta, hogy az erdőben kert támadhasson.

De a harang egyre zengett s néhány pillanattal utóbb gvinge fény futott végig az erdőn. A fény eltűnt, majd visszatért, mígsem finom, világos kőd formájában utat tört a sötét fatörzsek között. A mély sötétség gyöngye pirkadásba olvadt.

Látta az apát, hogy a földről eltűnt a hó, mintha csak valaki fehér leplelt húzott volna félre, s egyszerre minden zsendülni kezdett. A kövek közt élő mómorka, a mohai haraszt sietve felöltötte friss, zöld köntösét; a mohos dombok megduzzadtak, köröskörül rügyező növényzárak sarjadtak, melyek percről-percre a legpompásabb tavaszi virágokká bomlottak szét. Dobogó szívvel figyelte János apát az ébredő erdőt.

— Öregségemre igazán csodát érek meg? — gondolta s a meghatottság könnyei borították el szemét.

Közben újra elsötétedett. Az apát már attól tartott, hogy az égi sötétség győzött az erdő virradásán. De ekkor az elömlő fénynek új hulláma áradt szét s magával hozta patakok csörögését, felszabadult vizesékek zuhogását. Ágonbokon oly hirtelenséggel nőttön-nőtt a levél, mintha zöld pillangóseregek ereszkedtek volna alá a fákra. S nemcsak a bokrok, fák, növények keltek életre, tömérdek madár is benépesítette az erdőt. A vén törzseken harkály kopácsolt, okos feje körül csak úgy hullott a forgács, az ágak közt pedig gébics szökölt. Melegebb tájakra szálló seregélyek letelepedtek pihenni az egyik fenyőcsúcsra; testük úgy csillogott minden mozdulatnál, akár a drágákó.

A levegő új hullámaival jött a puha, meleg, déli szél s déli országokból oly virágmagokat hozott, mely az erős, hideg éghajlat alatt nem szoktak megélni. Széthintette s alighogy a mag

földet ért, gyökeret vert s illatos virággént kelt a föld színe fölé.

A következő levegőhullámmal a fekete és város áfonya öltözött virágba. Vadludak és darvak szeltek a levegőt, a pintyöke fészket vert s mokus játszott a fenyő tetejében.

János apát lehajolt a földre s egy epervirágot tépelt. Miközben felegyenesedett, az eper megérett kezében. A sűrűségből feketelábú kolykeinek falkájával egy róka jött, odament az asszonyhoz s szoknyájához dörgölgözött. A rabló felesége lehajolt s dicsérte az apró fiókrókat. A fülsbagoly megkezdte éjjeli vadászát, de megírta a fénytől s visszaszállt a sziklahasadékba, hogy tovább aludjék. Kakuk kiabált s a nösténye, tojással a csőrében körülrepkedte az apró madarak fészket.

A rablócsemeték újjongva ették magukat ele a bokros esalitok dús gyümölcsével. A három közül az egyik fiatal nyulak seregével játszadozott, a másik anyányi varjakkal szaladt versenyt, a harmadik meg viperát talált s azt eszavarta nyaka és karja köré.

Szakadatlanul ömlött a fény meg a meleg.

Kissé edőbb, az erdei tisztáson valóságos tündéredeje támadt esodálatosan kedves virágoknak; egyik-másik akkora volt, mint egy léányarc. János apátnak eszébe jutott, hogy Absolon érek számára virágot kell ténnie, de még habozott. Egyre dúsabban pompázott a virágsereg, egyik tündöklőbb volt a másiknál. A püspöknek a legislegszebbt akarta elküldeni.

Az apát az gondolta magában, hogy nagyobb örömököt azoknál, mint amelyek most körülözlök, a föld már nem teremthet. Mit hozhat a következő hullám a gyönyörűségnek növelésére?

Es mégis, egyre ömlött a fény széles hullámokban. Az apátnak úgy tűnt fel, mintha végtelen messzeségek parányait hozná magával. Olyasformát érzett, hogy földöntúli levegő veszi körül, s végigfutott lelken az a remegő sejtés, hogy a földi boldogság után most az égi következik. Eszrevette, hogy hirtelen elmúlt az erdő. Hallgatott a madár, a kis róka abba-hagyta játékukat s a virágok növése megállt. A boldogság közeledése olyannyira meghatott mindent, hogy megakadt a szív verése, a szem öntudatlanul könnyekkel telt meg s a lélek felendülni vágyott az örök magasságba. Határtalan távból csengő suttogáshoz hasonlóan halk hárfahang s földöntúli ének hallatszott.

A szent ember összekulcsolta kezét s térdre hullott. Arcán visszatükröződött nagy boldogsága. Sohasem merte volna hinni, hogy még ebben az életben élvezi a mennyei örömöket s angyalok ajkáról hallja a karácsony énekeit.

De ott állt János apát mellett a kisérő kereszt, a kinek sötét gondolatok fészkeltek meg agyában. — Nem lehet igazi esoda az olyan, amelyik gonosztervöknek árul fel, azt vélté. — Nem lehet ez Istentől való, hanem az örök szemfényvesztése, gonosz tréfája ez. Mert a rossz szellemnek hatalma van ahhoz, hogy megbabonázza az embert s olyank látására kényserítse, ami valójában nem is létezik.

A felhők magasságában most megzendültek az égi hárfák s az édes angyali hangok, de a

kertész azt hitte, hogy a pokol szellemei közle-
lednek. — El akarnak vesztetni, meg akarnak
rontani bennünket — így suttogott. — Sohasem
kerülünk mi ép egészségre haza, mert meg-
csaljátok magunkat s önként vetjük oda lelkün-
ket a veszedelemnek.

Az angyali seregek már oly közel voltak,
hogy az apát fehér szárnyakat látott megcsil-
lanni a fák között. Látta a kertész is, de ő
egyre csak arra gondolt, minő elvetemült fur-
fang van abban, hogy ime, az ördög épp a Meg-
váltó születése napján üzi legmerészebben csa-
lád mesterségét. Azért cselekszik így, hogy
annál könnyebben elámíthassa a szegény, gyenge
embert.

Az egész idő alatt madarak röpködtek az
apát feje körül; némelyik még a kezébe is le-
szállt. A kertész elől azonban a madarak meg-
riadva kitértek, vállán egyik sem tartott pihe-
nőt s kigyó sem nyaldosta lábát. De jött egy
kis gerlice, ez nekibátorodott s látván az an-
gyalok közeledését, felszállt a kertész-barát vál-
lára s a mozgóra ember arcához dörzsölte je-
teskéjét. A kertész szentül hitte, hogy maga
az ördög akarja megkísérteni s bajba dönteni.
Kezével a gerlice felé vágott s hangos kiáltás-
sal mondta:

— Menj a pokolba, ahonnan jöttél!
— Az angyalok ekkor már oly közel voltak,
hogy János apát hallotta szárnyuk puha esapá-
sát. A szent ember alázatosan meghajolt a föld-
ig, hogy az ég seregeket idvözölje. Am ahogy
elhangzott a kertész szitkozódása, hirtelen el-
némült az ének, el a hárfacsengés. A szent ven-
degek menekültek. Es nemekült a fény meg az
enyhe meleg s kimondhatatlanul elrémült az
egész erdő az emberi szív fagyán és sötétségén.
Az éjszaka mint nehéz takaró borult ismét a
földre, borzongva jött a téli hideg, a növények
elszáradtak, az állatok szétszaladtak, elnémult
a vészés zúgása, s a levelek esőhöz hasonlóan
hulltak a fákról alá. János apát boldogságtól
áradó szíve végtelen fájdalomban szorult össze.
Gondolta: — Nem élem túl, hogy az ég angya-
lai így közel voltak hozzám s elűztettek; kara-
csónyi énekeket zengtek s atokkal elhajítottak.

Ebben a pillanatban észbe jutott, hogy az
érsneknek virágot ígért. Lehajolt a földre. Tapo-
gatva nyúlált a levelek s a moha közt, hogy
talán még az utolsó percben egyetlen egy vi-
rágocskát téphet. Amde érezte, hogy ujjai alatt
megfagy a föld s a fehér hótakaró lassan elborít
mindent.

Ekkor szíve szomorúsága le nem győzhető
fájdalomra fordult. Nem tudott több felemel-
kedni. Elterült s ott maradt az erdő fagyos
földjén.

A rabló népe pedig s a kertész-barát vissza-
tértek a barlang sötét mélyébe s akkor látták,
hogy János apát nincs velük. Fáklyát kerítettek
s visszamentek, hogy megkeressék. A szent em-
ber békén feküdt a hótakarón. Halott volt.

A barát keresztet vetett magára s panaszos
jajgatásba tört ki. Tisztán látta, hogy ő ölte
meg János apát. Elragadta tőle a tiszta örs-
mök kelyhét, melyre olyan régen vágyakozott.

Amikor János apátot már hazavitték volt, a
holtteste körül szorgoskodó barátok észrevet-
ték, hogy jobb keze össze van szorítva, mintha
halála percében még kezébe kerített volna vala-
mit, amit mindénáron magánál akart tartani.
Sikerült a szent férfiú jobbát megnyitniok.
Néhány gumós, fehér gyökérszálat találtak
benn, melyet az apát bizonyára a levelek s a
moha alól kapart elő. A kertész-barát fogta
ezeket s elültette a megboldogultnak kertjébe.

Apolta egész éven át a gyere várta, hogy
majd virágot is fog látni. De egész tavaszon,
nyáron s őszön által hiába várta. Már megjött
a tél, levél és virág elhalt. Ekkor nem törődött
vele többet.

De karácsony estéjén, mikor betöltődte lel-
két a János apátra való emlékezés, kiment a
kertbe. Es ime! Ott, ahol a csupasz, fehér gu-
mókat elültette, erős, zöld szárazon ezüstfűhe-
rű, kedves, finom virágkelyhek himbálód-
tak.

Összelármázta az övedi barátokat, s ezek
látván, hogy a gumó épp karácsony napján vi-
rágzott ki, mikor minden más virág a föld színe
alatt alszik csöndesen, belátták, hogy ez a vi-
rág az, amelyet János apát Gőnge erdejében
karácsony éjszakáján szakitott. A kertész-barát
csodkelt, engedjk meg neki, hogy néhány szal
virágot elvigyen Absolon érseknek.

Belépvén pedig az érsek elé, átnyújtotta a
virágot, mondván:

— Ezt küldi neked János apát. Megígérte,
hogy virágot szakít neked Gőnge erdejében
karácsony éjszakáján, ime, ez az.

Absolon érsek szemügyre vette a tél fagyás-
ban kihajtott virágot s hallván a barát szavait,
elszápadt, akár a halál. Szótlanul ült egy ideig,
majd azt mondta:

— János apát beváltotta szavát, én is be-
váltom a magamét.

Szabadságlevelet írt a rabló számára, ki ifjú-
sága óta békétlenül s megvetésben élt künn az
erdőn.

A barát a szabadságlevéllel felballagott az
erdőbe, a rabló barlangjába. Ahogy be akart
lépni, a rabló felemelt baltával rontott neki:
— Haszontalan barátnépség, agyonverlek
benneteket, valahányan vagytok! A ti hibátok,
hogy az idén elmaradt a göngi erdő karácsonya!

— Csak az én bűnöm — válaszolt a barát. —
Ha akarod, halállal halok érte, de előbb nézd
meg ezt itt: János apát küldi. — Azzal elővette
a szabadságlevelet s tudtára adta a kiver em-
bernek, hogy száműzetésének vége van.

A rabló lement feleségével meg gyermekeivel
a rónaságba, a barát pedig a barlangban vert
tanyát. Folytonos ima és bűjtölés között élt itt
sokáig, hogy kemény szívűsége megbocsátátták.

Gőnge erdeje azóta sohasem ülte meg a
Mégváltó születésének napját. Az egykori ün-
nep minden pompája csak abban a virágocská-
ban él tovább, melyet János apát szakasztott.
Karácsonyi rózsának hívják. Mindig karácsony
tájban bontja szét ezüstfűhe-
rű virágot s nö-
veszti a téli földben üde, zöld szarát, mintha
nem tudná felelteni, hogy valamikor a nagy,
gyönyörű karácsonyi kertben pompázott.

Karácsonyi gondolatok.

„Ki írhatná le azokat az édes érzéseket, melyekbe bele van szöve a karácsony-gyertyák fénye? Ki azt az örömet, mely széles e világon fölségek az angyalének Glóriájának nyomában? Ki tudná lefesteni azokat a ragyogó szemeket, melyeken a karácsony-gyertyák lángjai tükröződnek s kimérni az édes s szent érzések mélységeit, melyek e napon a gyermekek s a boldog szülők s az együttérző gyermekbarátok szívében nyílnak? S még valamit, — ki tudná ízlelni azt a békét, mely a Szent-Karácsony napján a szenvedő szívekre is száll?!“

Prohászka Ottokár.

„Az ég a földre szállt, hogy a föld az égbe tudjon nőni, — ez a kereszténység poézise és realizmusa.“

Glattfelder Gyula.

„Az angyali ének, mely két hirtet a jóakarattak, a csendes éj, melynek bájos dallama évről-évre megcsendül karácsonyfáink körül, a mosolygó gyermekké vált meglett emberek boldog serege, nem üres szimbolika, hanem a képzelhető legnagyobb emberi reménység valóra válása, fölséges termékenyítő erő, mely gazdaggá teszi a hétköznapi életet éppúgy, mint a szellemi és művészi törekvéseket.“

Glattfelder Gyula.

„Amikor az ártatlan kisdedek karácsony estéjén a szent fa körül térdelnek s a legnagyobb lángelmék számára megfoghatatlan titkokat énekelnek, melynek mélységeibe nem pici értelmük, hanem még meg nem hamisított emberi természetük jobb érzése vezetik el őket, törekedjünk mi is gyermekek lenni, s kalandos gondolatok s tervek helyett ráeszmélni a kereszténység legvigasztalóbb igazságára. Ez pedig: hogy az Isten emberré lett s ezért az ember Istenné lehet, mely felismerésben van a legnagyobb szépség és jóság lehetősége, melyet ember kívánhat s melynek állandó karácsonyi öröme a legnagyobb ajándék, melyet az ég kínálhat.“

Glattfelder Gyula.

ÉNEK ANYÁMRÓL.

Ó most adj erőt Isten, Istenem,
Hogy méltón zengjen árva énekem
Róla, ki csöndes mártír volt szegény,
S hang nem hatolt be két szegény fülén.
Mehalt a Hang — régen meghalt Neki —
Fülébe szóltak még gyermekei
Odatapasztva forró ajkukat —
Aztán e szalmaszál is elszakadt.
A betű maradt csak, a holt betű,
Élő hang helyett ő be keserű.
Aztán — szelid vigasztaló barát —
Szemén át jött el hozzám a világ.
Hogy csüggett e két drága szürke szem
Szánkon: mit mondunk: igen-e, vagy nem.
S próbálta kinlódva olvasni le,
Szemmel, mit fel nem fogott a füle.
Ki jót akart: mellé telepedett,
S irt neki — én nem irtam eleget.
Ijjan még sorsa ellen lázadó,
Később csupa bölcs rezignáció:
Virágot ápolgatott, olvasott,
Ha házi gondja olykor elfogyott.
A fecske megérkezett csicseregve,
S nem hallotta — ő pedig úgy szerette.
Beethoven zongorázott a leánya —
Bűsan támaszkodott a zongorára.
Tapsok közt olvasott fel a fia —
Nem tudta, milyen verse hangsúlya.
A rádiót — be jó — nem erte meg.
A mennydörgésre csak megremegett.
A nagyharang ha szólt Szilveszter-éjen,
Ő ült akkor is fojtó csöndességben.
Fájtak benne madarak, gyermekek,
Csak a néma virág nem sebezett.

★

Ha van igazság, hallania kell
Most mindent, ami lelket fölemel.

Madarak ezerhangú kórusát
A tavaszod mennyországán át.

Beethoven, amint maga dirigál
S zenekarában ezer angyal áll.

A konduló, mely, érchangú harangot,
Amit ideleln közelről se hallott.

A gyermekeit és az unokáit,
Ahogy hangjuk fölhat a mennyországig.

Ilt örök csendre kárhozott jüle
Ott örök muzsikával van tele.

S ha Isten van, meg nem szünik soha
E mindent-kárpótló szimfonia.

Reményik Sándor.

KÖNYVTÁRAK ÉS KÖNYVEK

Szent István királyunk megalapítván a pannonhalmi bencés apátságot, megvetette alapját az első hazai könyvtárnak is. Ezt a főapátság régi oklevelei igazolják.

A hatalmas könyvtárépületben közel kétszázezer kötet könyv van; a levéltárban 1211 őnyomtatványt őriznek. Az apátsági könyvtárnak különösen a tatárjárás előtti időkből való oklevelei nevezestek.

A monostor lakói, a jámboréletű szerzetesek, írott könyvekkel állandóan gyarapították a könyvtárat. Áhítatos szeretettel írták — helyesebben: rajzolták —, csipkeszerű iniciálékkel díszítették a könyveket, melyeket a mai, rohanó tempóban élő kor gyermeke meghatódott érzésekkel vesz kezébe. A magányban töltött békés, nyugodt életnek beszédes emléke egy-egy ilyen kolostori remeteségben írott könyv.

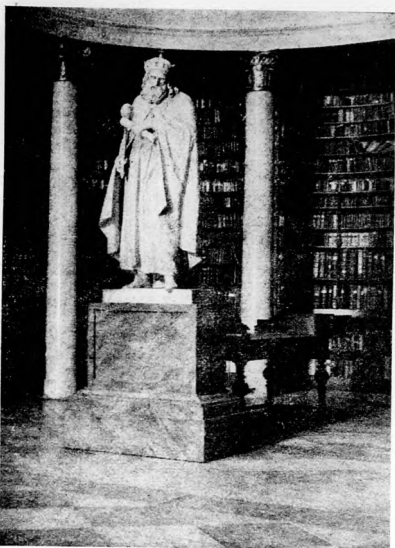
Az első pannonhalmi nyomtatott könyvet Tholnai Máté főapát 1506-ban nyomatta a rend számára.

A művelődés terjedésével közkincs lett a könyv, a tudni vágyó ember nélkülözhetetlen eszköze. Könyvtárak keletkeztek — a monostorokon kívül — a világi életben is. Talán nem lesz érdektelen felmélíteni, hogy Európában Magyarországon volt az első nyilvános városi könyvtár, egyik felvidéki városunkban. Az 1498-ból való szekrényt, melyben a kölesönkönyvek voltak elhelyezve, most a Magyar Nemzeti Múzeumban őrzik.

Ma már a könyv elmaradhatatlan társunk típusú gyermekkorunktól egész életünkben. Tanítónk, barátunk, útmutatónk, pihenő óráinkban szórakoztatónk. Mély hatásánál fogva fontos szerepe van, azért nem mindegy az, hogy mit olvasunk s különösen, mit adunk a serdülő gyermek s az ifjúság kezébe. Ha valaki statisztikát csinálhatna, kimutathatná az olvasmányok jó vagy rossz hatását a fejlődő lélekre.

Most, karácsony előtt, vándorútra indulnak a könyvek. Kedves, jó ajándék, sok örömet szerznek, ha a megfelelő helyre jutnak.

Karácsonyi könyvpiacunk gazdagtermésű. Regények, ifjúsági írások sokféle változata díszíti a könyvesboltokat. A legjobbakat kiválasztani mégsem nehéz feladat. Mindenki megtalálhatja a saját ízlésének megfelelő művet. Egy jó könyv mindig örömszerző lesz, akár magunkat, akár barátainkat lépjük meg vele. Mert ki ne gyarapítaná szívesen könyvtárát vagy könyvszekré-

Részlet a pannonhalmi könyvtárból.
(Dr. Ágoston Géza felvétele.)

nyét értékálló művekkel, melyeknek társaságában a hétköznapi gondjai fölé emelkedünk s a kivételes szellemek munkájában gyönyörködhetünk, és legalább pihenő óráinkban elfelejtjük a jelen szomorú történéseit.

És talán sohasem volt olyan lelki szükség, olyan jó barát a jó könyv, mint a mai, gondokkal, nyugtalansággal, bizonytalansággal telt életünkben. Jeles írónk egyrésze visszamenekült a multba, hogy a legnagyobb megpróbáltatásokkal — oly sokszor — sujtott multat idézze; talán vigasztalásul, talán tanulság okából. Mert a magyar mult tanulsággal van tele s vigasztaló gondolatokat is ad: a nemzet fiatal ősi ereje, életképessége legyőzte a legkegyetlenebb próbákat is és diadalmasan emelkedett a maga helyére. Most úgy érezzük, sok és nagyon kegyetlen már a próbatétel, de még sem csüggedünk, mert: hiszünk. Hiszünk nemzetünk, fajunk életképességében és kultúránk erejében. Lehetetlen, hogy igazságot ne szolgáltatson nekünk a kultúrmetzetek igazságérzete, a barbár tettekkel szemben. á. v.

Megint van egy kis lányom! Abigélnek a nagyszülei nyugdíjredukció miatt falura költöztek, és így a téli hónapokra magunkhoz vettem Abigélt, hogy elvégezhesse az európai tanulmányait. A „Vili bandája” nagyon megfoghatkozott, de Lulu és az ura, Bálint és Pinyó és kültagnak Agostay és Attila a famulusa, még sokszor felkeresnek. Abigéllal nagy csöndben élünk, minden este mellettem tanul és ha Lulu átjön — közel lakik —, ő is valami munkával mellénk telepszik. A mult este is hármásban együtt hallgattunk.

Egyszerre megszólal Lulu:

— A kis öcsém egy olyan drága autót választott ki a kirakatból, hogy elájul az anygalka, akire rábízom, hogy elhozza!

— Szegény gyerekek, ezek nem is tudják, mi a karácsony — mondtam —, kirakatból választják ki a játékok! Minden kirakatban egy feldíszített karácsonyfa, sokkal szebb, mint amit ők kaphatnak. — Hiheti a mai gyerekek a menybéli ajándékok? — Hiszen örül... örül a játéknak, de mégsem olyan az, mint a miénk volt!

Valami, a gyerekkorom utáni nagy sóvárgás látszhatott az arcomon, mert Abigél becsapta a könyvét és Lulu is érdeklődve előrehajolt.

— Manitta néni meséljen! Milyen volt? Hamar, hamar meséljen!

— Vigyázzatok, gyerekek — nevettem —, mert ha én erről megnyitom a zsílipet, akkor éjféltutánj beszélek.

— Meséljen! meséljen!

— Tudjátok, nekem nincs is mesélni valóm, hiszen olyan egyszerű volt minden. Bizonyosan nem volt különösebb gyerekeletem mint másnak, de most, ahogy néha visszagondolok, azt hiszem, hogy olyan boldog gyerekkora senkinek sem lehetett mint nekem. A nagy házunk, kertünk, udvarunk, olyan mint a legtöbb úri háza, de tele volt virággal. Az apácska rózsái híresek voltak a városban, belül az egész ház feljutva vadszőlővel... és az öreg hársfa a kert közepén... ez alatt zajlottak le bölcsőtől, játékaiktól, tanulásainkól és ártatlan szerelmeken át életünk összes eseményei. És az egészét úgy besugározta az egymás iránt érzett szeretetünk, hogy még ma is az meleg! Pedig de messze eszem a bihari hazámtól! Igaz hogy nekem is voltak gyerekbánataim, lefőrnől való poros széklábak, és a zongora... kivált a zongora! Oriási viharokat okoztak keblemben, nagy zokogásokkal... Petivel sokszor össze is verekedtem... a kisebb gyerekek sokszor vitytak közelharcot, — de azért nagyon szeretjük egymást.

— És a karácsonyeste?

— Nekünk nem a karácsonyestével kezdődött a karácsony. Már napokkal azelőtt mamá-

nak nem volt szabad bejönni a gyermekszobába, ott nagy munka folyt a himzörömbökön. En is etkeztem egy harisnyatartót Petinek. Ez az első karácsony, amire emlékszem. Minden tettünknek a titokzatosság adta meg a főgyönyörűségeit. Reggelenkint a szőnyeget aranyfűsttel behintve találtuk.

— Már itt járt! — mutatta Peti nekem.

— Az én kis munkám, amit nem tudtam kötni, csak bögdöstem a tüvel, minden reggelre megnőtt.

— Te dolgoztál rajta, Emmike?

— En? Nem is láttam!

Nvilyán a Jézuska találta meg. Egyszer csodálatos dolgok történtek. Peti nem kérhető új képeskönyvet karácsonyra, mert a régit, a „Száz kis történetet” tönkroncsolta. Egy reggel minden lapja meg volt ragasztva és senki sem tudott róla hogy történt. De Peti egyik oldalán egy csomó aranyfűstöt talált, ebből egészen kitudódott, hogy a Jézuska járt itt, hogy újíteremte a zállott könyvet és így Peti másikat kérhessen!

— És mikor már csak egyszer kellett lefeküdni, az gyönyörű este volt. Vártuk Palikát haza Pestről. Pali elsőéves jószág volt. Az öreg Madarász megjelent a kocsiával és Málnivka kiköcsözött elébe a vasúthoz. Attól a perctől kezdve valamennyi gyerek az ablakban állt és várt: mikor fordul be a kocsi, mert akkor rii, gyerekek, rohantunk ki a kapu elébe, mert fontos volt, ki trigr először a Pali nyakába.

— Másnap reggel Pali eltűnt a mama szobájában, ahova nekünk bemenni nem volt szabad. Nem kérdeztük miért, mert hiszen minden titokzatos volt és gyönyörűséges. A mozsír harangozására ebredtünk fel, ez egész délelőtt meg nem szünt. Emmi nővérem már nagy munkában volt, dagasztotta a kalácsot az édes anyánk felügyelete alatt. Hátrakötve fejkendője menyecsékén, egy bő nyári zekében dogozott a két szép fehér kezével a tésztaban, gyömöszölte, potyolta... Mamának a fűbűszkesége volt, hogy jár az Emmi keze a kalácsban, — pedig még csak serdülő kis leány volt.

— Manitta néni is dagasztott kalácsot?

— Igen. Egyszer. De vessünk fátyolt erre a ténykedésemre, soha erre a szíveségre többé föl nem kértek. De nekem is volt egy fontos kötelességem. Ha az Emmi kendője alul kiszabadult egy fűrtöcske, nekem kellett visszasismitani. Málnivka befőtteket válogatott estére a kamrában és Petinek és nekem is juttatott egy birsalmasajt-szeletet titokban. Az egész könyhát betöltötte a dió és a mák szaga.

Gazsi jelent meg a könyhában.

— Manitta, hamar előzz fel jól, gyere a szinbe, mutatok valamit.

Ha Gáspár leereszkedett hozzánk játszani, az a legfőbb jó volt. Hiszen ő már a második

gimnáziumba járt. Egy perc alatt kirohantam. A szin egy üres kocsiszn volt. A százesztendő hában voltak olyan helyiségek, amiket már senki sem használt. Remek búvócskák estek benne. A szin közepén kis szánko állott, két rudacsán egy kis láda. A mamácska ócskavasas ládája. Hogy kereste!

— Csodaszép! Bele lehet ülni?

— Hogyne, neked csináltam! Beletettem a tavaszi kabátomat, hogy ne fájzál.

Soha én olyan jól nem szánkáltam. Körülkörtül az udvaron. Aztán Peti ült bele, de ő kifordult, mert Pali minden alkalmat felhasznál, hogy bajt csináljon magának. Végre megforgattuk egymást a hóban, vígan csúszkonkázunk a kis korcsolyapályán és havasán, jó kedvűen rohantunk be az ebédöbe.

Ebéd után csak eltelt valahogy az idő a Száz kis történettel. Meg az uzsonna is enyhítette a várakozást. Mind körülültük az ünnepi asztalt. Apácska is kijött a szobájából megtörni a friss fonatost, amit nem volt szabad vágni. És megjelent egy küldönc, egy nagy rózsabokrétával Maldivínának.

— Ez nem a menyországból jött — jegyezte meg Pali, — névjeget onnan nem küldenek!

Malvinka elpirult és eldugta a névjeget.

— Sohse dugdossd, úgy is tudjuk — nevette Pali, — ez már nem rejtély. A korcsolyapályán a verebek is csiprelik!

— Nem csak én kaptam bokrétát, Klári barátóm is!... Egy nagy ibolyacsokrot.

Erre Pali arca elmerült a csészében, de aztán ő is nevette.

— Honnan tudod?

— Vanda kisasszony mutatta a virágüzletben.

— Te, szépre csinálta?

— Gyönyörű volt. De mit mond ehhez Sári? Emmi nevette a leghangosabban.

— No, csak te ne nevsz! Ismerjük a tánciskolai működésedet. Apácska, tudja, hogy a lánya a tánciskolában már gimnázistákra rá sem néz. Elsőéves jogászon alább nem adja.

— Másodéves — igazította helyre Emmi Palit jólényesen.

— Jókor kezditek! — mosolygott mamácska. Ezek a nagyok mindig ilyen értelmetlenségeket beszéltek.

— Ne bántsátok Emmi, neki köszönhetjük ezt a jó kalácsot.

És most következett az igazi várás. Táncoltattuk a Híhó kutyát, zongoráztattuk a Lukrécia cicát. De az idő csak nem akart múlni. Klári néni szobalánya megjelent, hozott egy nagy csomagot.

— A Malvinka ruháját hozták a szabótól — mondták nekünk.

— De miért a Klári néni szobalánya hozta?

Alig ment el, jött a Sarolta néni inasa még nagyobb csomaggal.

— Apácska könyveit küldte haza a könyvkötő.

— De miért a Sarolta néni inasával?

Kisuhantam a még teljesen sötét vendég szobába. Egy ablaktáblát egy picit kinyitottam, vékony résen át lestem ki a fekete éjszakába. Hátha meglátom a Jézuskát... Hozza-e a baba-

kocsit?... Erős fény vakította meg a szememet és rémület csuktam be a táblát.

Megláttam?... Ő volt... Milyen fényes volt!... Rohantam Gáspárhoz.

— Gazi, láttam a Jézuskát! Kinéztem az ablakon és olyan nagy fényesség lett.

— A Jézuska nem mutogatta magát egy ilyen ugrifüles kis lánynak. Biztosan a lámpagyújtató gyújtotta meg a sarkon a gázlámpát.

Megvetőleg fordítottam hátat Gaszinak, ő lámpagyújtatót beszél, mikor én égi fényt látam.

De elkövetkezett végre az a perc, mikor a csengettű megszólat és mi berohantunk. És állt a fa a földtől a menyezettig, telerakva minden jóval. És a kis anyygalnak, ami az egyik ágon himbálózott, éppen úgy be volt horpadva az arra mint a tavalyinak. És ott várta Peti a Muci lovas, amire áhított és a Gáspár és Emmi korcsolyája és ami fő, könyvek, könyvek és könyvek, Gúliver és Robinzon, Verne-regények Gáspárnak és Jókai Emminek. Hogy a többi „nagy” mit kapott, az egy csepet sem érdekelt. De tudjátok, az a babakocsi ott a fa alatt, egészen biztosan a menyországból jött, oly gyönyörű volt két selyem függönyökkel. És benne egy csodaszép baba. Igazi haja volt, pici hajticskekkel és lehunyta a szemét. Ez még akkor nagy csoda volt. Bánthatott azonban a lelkiismeret, hogy úgy örülök az új babának, mert kisurrantam a gyerekszobába és előszedtem a bájos Vica babámat, ami, szegény, szörnyű állapotban volt. Börből volt a teste, porcellán fejfel. Ha letört, Malvinka új fejet vart rá. De rendesen fej nélkül szerepelt. Most is így le volt fejezve és így cipettem be a ragyogó karácsonyfa alá és benyomtam a kis kocsiba a „csodaszép” mellé.

— Ő, vidd ki azt a csúf babát! — Malvinka nem tűrt semmi rendtelenséget. De apácska volt az, aki megvédtelemzett és nem engedte, hogy a régihez hűten legyenek.

A karácsonyán ott lógott az én harisnyartartóm is. Boldogan vittem oda Petinek.

— Nézd ezt én csináltam neked, meg a Jézuska. De akkor piszkos volt, most meg tiszta.

Peti láthatólag meg volt lepve. Ilyen ajándékra nem számított. Nem emlékezem, hogy ezt a műdarabot láttam volna rajta. Azonban nagyon meghatotta a figyelmem, mert a vacsoránál egy kis sip volt a tányérom mellett.

Ezen a napon szabad volt fennmaradni a nagyokkal. Mikor lefeküdtünk, mamácska bejött, körülnézett a kis olgámeses világánál, mindent rendben talált és ők is lefeküdtek. De másnap reggel rémület látta, hogy Peti a karácsonyfa mögött a szőnyegen, a Muci lovát átölve aludt ünnepi ruházaiban.

És ez a másnap, a karácsony első napja! Az is olyan szép volt. Előbb a templomba mentünk valamennyien és azután ráborult a háza az az ünnepi csönd, az a nagy békeség, amit az anyygalok hirdettek az embereknek és ami karácsony első napján igazán valóra vált nálunk. Gálszecsny Manitta.

VIRÁGÉNEK

DÉNES
GIZELLA
REGÉNYE

(XIII. folytatás.)

... Mária Carolina nem mert fölnézni a csészéjéről. Az egész reggelizés alatt egyre a halványkék virágmintákat nézte, melyek a csésze oldalát díszítették. Akkor nézett csak föl végre, amikor a kis Júlia odajött hozzá és arconcsókolta.

— Örülsz, hogy mestert kapsz? — kérdezte halkán és hevesen magához szorította a kislányt.

— Ha nem nagyon öreg és nem nagyon szigorú, akkor örülök, — kényeskedett Júlia. — De te majd beszélsz vele és megkéréd, hogy ne legyen szigorú, úgy-e Carolina? Úgye szólsz neki?

Diadalmas, boldog nevetés csiklandozta az asszonyt. Ó, ha most kitérhetne, ha kiabálhatna mindent, ami ilyen szép és ilyen ragyogó a lelkében!

— Persze, hogy szólok, — mondta aztán titkos szemvillantással. — Ezt aztán megígérhetem, kis Júlia...

A kis grófkisasszony aztán elment a parkba. Lajos gróf újból Prosperre terelte a szót.

— Konecsicska mesélte, hogy ő rendezte a fogadtatásunkat is. Aznap az apja, az öreg számtartó már a határt járta és így ez a fiatal muzsikussal gondolt mindenre...

— De miért nem jött el, mikor hívtam? — mondta felhúzott szemöldökkel Babtiszt gróf. — Az öreg Amtmannak is mondtam, hogy hozza el a fiait. De ő egyre azt mondta, hogy nincsenek itthon stb.

— Biztosan önéretes lélek az a muzsikuss, — mondta Kázmér gróf, dobolva az asztalon. — Vannak a polgárok között ilyen macacs lékek.

— És ismer bennünket, — kijáratott közbe gyorsan Lajos. — Tudja, hogy mennyire megbecsüljük őket! Mindjárt arra gondosunk, hogy protekciót akarnak tőlünk kérni...

— Nos, elég volt, — állott fel az asztaltól Babtiszt gróf. — Még ma írok annak a muzsikussnak és aztán el van intézve... De remélem, nem fogtok előtte politizálni...

Kázmér nevetett.

— Az már bizonyos. Mert mi reggel már elmegyünk innét, Babtiszt bácsi... Éppen elég ideig mulatoztunk már.

Mária Carolina egészen fellelékezett a híre. De azért szomorúan nézett rokonaira.

— Kár, hogy elmentek! Most majd szép zeneestéket fogunk rendezni, úgy-e Babtiszt bácsi? És nem lesztek... itt...

XI.

Batthyány Babtiszt gróf meghívó levele a megérkezés pillanatában több ijedtséget, kényelmetlenséget és megdöbbenést jelentett Prospernek, mint örömet vagy megelégedést... Amikor Guszti tanti — aki éppen a levesbevaló finom sárga tésztát gyúrta — a fehér konyhaköténye sarkába csippenve behozta a szobába a nagy pescséttel lezárt, címeres levelborítékot, elveresedve kapta hátra a fejét.

— Én is megijedtem, én se akartam hinni — sópáncodott Guszti tanti. — De Konecsicska izente, hogy igenis a tied és meghívnak a kastélyba! Istenem, hogy fog örülni a papád! Ilyen kitüntetés!

Prosper közönyösnek akart látszani, bár belül remegett minden idegszála.

— Kitüntetés?!

De ekkor, ahogy a papírvágó kést ke-reste, hirtelen a fuvola jutott eszébe! Igen, nem lehetett, nem történhetett másként. Észrevették, a fuvolát is megtalálták... Ki tudja, talán még apja állásába fog kerülni az az este! Ekkor oly izgatottságot érzett, hogy le kellett ülnie az íróasztalhoz. A levelet gyorsan kihúzta a borítékból és maga elé helyezte. Nagy, erős betűk gömbölyödtek a papíron. Megismerte az írást: Konecsicska vonásai voltak és akkor kissé megnyugodott.

„Kedves Számtartó úr!

Konecsicska úrtól hallottam, hogy kegyednek jeles művész fia tartózkodik itthon, miért is kérem, adjátok át számára

legszívesebb meghívásomat. Leányom, Júlia, zenei tanulmányának ellenőrzésével szeretném őt megbízní, ha erre ideje lesz és szívesen vállalná.

Szíves értesítő sorait várja

üdvözlettel
Batthyány Babtiszt."

— No lám — dörögte egészen öregesen, amikor a levél végére ért és szinte hitetlenkedve hajtogatta össze. — Mindig akkor és úgy jön valami, amikor a legkevésbé várjuk. A papa, az biztosan nagyon fog örülni...

— Ugye? — sziszogott Guszti tanti s szeméhez emelte kötenyét, annyira elérzékenyült. — hogy szegény jó mamád ezt nem érthette meg! Bejárhat a kastélyba! Prosper azonban nem tudott örülni még ekkor sem, pedig hát ez valóban megtisztelő és váratlan valami volt... A fuvólára gondolt mindegyre, Hogy is lehetett olyan megdöglőn és ügyetlen? Talán valami inas találta meg... Később Mária Carolinára gondolt: bizonyos ő beszélt róla, ő hivatja a grófnő keresztül. De mindegy: a fontos, hogy látni fogja, szemébe fog nézni... Vajjon mi lesz a két ibolyaszín szemben? Hogyan fog reápillantani, emlékezik-e mindenre, az estére, az éjszákára, amikor megbomlottan a saját szerelmétől, úgy megrohanta szertelen fellobbanásban?

Alig tudott ebédelni izgalmában. Aludni se tudott, pedig rekkenő forróság volt ezen a napon. De végül is elmúlt már négy óra és akkor elszántan időzöködni kezdett. Pontosan a látogatási időre ott kell lennie a kastélyban!

Ezúttal már sokkal bátrabban lépkedett, mint az este. A szigorúan bezárt vasrácsos kapuzárnyak kettétáruva fogadták s a kőoroszlánok mintha egy csöppet lehajtották volna hatalmas sörényes fejüket... Kedve lett volna eléjük állni, mint a gyerekek szokták és a torkukba dugni a kezét, vajjon szétmarcangolnák-e?

Ez a bátorság, ez a merész magabizás azonban nyomban elszállott, ahogy a terraszon Mária Carolinát meglátta... Milyen csodálatosan szép is ez az asszony. Székesége, lángoló szemei átfénylettek a parkon és szájának színe és vonala, mint virágok szirma... Egészen megcsommisült, összeroskadt ennyi szépség láttára... Igen, most még sokkal szebb, mint az este volt. Akkor a holdfény csak homályosan, ködösen adta vissza vonásait. Minden rejtélyes, kifürkészhetetlen és csodálatos volt. De most, ebben a júniusi délutánban, a kö-

Bega, Cornelis: Zenelecke.

zelgő alkony tiszta színeiben nem lehet tévedni. Most itt, a világos fényekben, apró virágos, fehér ruhájában, melyet rengeteg apró fodor és kis szalagesokor díszített, olyan volt, mint maga a virágzó nyár. Le kellett hűnyni a szemét, mert szédült... Botorkálva lépdelt felfelé a lépcsőkön s meglehetősen ügyetlenül mondta az inasnak, hogy jelentse a gróf úrnak.

— A gróf úr ömeltősága még nem érkezett vissza, elkísérte a vendég urakat, de a hercegnő és Júlia grófkisasszony várják Amtmann urat.

Az inas aztán előrement pár lépést s hatalmas, hófehér ajtót nyitott fel s betessékelte a szalonba. Káprázva nézett körül, mintha arculapta volna a finom elegancia, ami itt fogadta. Az inas kissé gúnyosan pittyeszett.

— Azonnal jelentem a hercegnőnek.

De erre nem volt szükség, mert az egyik oldalajtó sebesen fölpatant s máris ott állott Mária Carolina. Szemeiben édes öröm, arcán meleg, felfénylő mosoly. Mégis egész lénye hűvösnek és szigorúnak látszott. Föltvetett fejével maga volt a megközelíthetetlen előkelőség.

Az inas hátrafelé sasirozva hajolt meg.

— Amtmann Prosper úr. A méltóságos gróf úr hívására megjelent.

— Nagyon örülök az ő nevében is — mondta erre kissé szertartásosan a hercegnő s kis elefántcsontlegyezőjével intett az inasnak, mire az elment.

Prosper nem tudta, mit mondjon... Haragos is volt egy kisé, szegyenkezett is s érezte, hogy a pár lépés dacára, mely elválasztja őket, mérhetetlen távolságok vannak közöttük.

Hogyan is gondolhatott arra, hogy valaha is átlépheti ezt a távolságot. Micsoda dőre álom, micsoda eszeveszett láz tartja őt fogva, hogy erre egy pillanatig is gondolni mert. Mozdulatlanul állott, nem mert fölpillantani az előtte sugárzó, ragyogó asszonyra, pedig a két karjában még ott érezte testének forróságát.

Mária Carolina már bátrabb volt. Ő is mozdulatlanul állott ugyan a terem közepén, de azért már mosolygott. Abban a pillanatban, hogy az inas becsukta maga mögött az ajtót, föl is nevetett. Zengő, győzedelmes, boldog s egészen asszonyi nevetéssel.

— Hát nem csodálatos mindez, Prosper?

— Csodálatos — mormolta a férfi s még mindig nem tudott fölnézni. — Rettenetesen csodálatos.

Mária Carolina elámolt.

— Prosper! Maga mintha nem is örülne ennek az újabb véletlennek?

— Nagyon örülök, hercegnő — tördelte ő rekedten s e pillanatban helyzetének fonákosságát fölsapó férfibüszkeségének mérgével érezte meg. — De kérem, bocsásson meg, én...

— Csitt. — susogta Mária Carolina s gyorsan melléje surrant, — semmi szorongás, semmi töprengés, semmi tragédia, semmi sérelem és semmi probléma, kedves Prosper! Maga az este azt mondta nekem, hogy szeret engem...

— Szeretem! — lihegett föl Prosper. — Szeretem, hercegnő! Imádom!

Mária Carolina fölemelte kezét.

— Vigyázzon! A kis Júlia grófnő minden pillanatban itt lehet, én csak megelőztem, hogy megmondjam, ne gondoljon semmire, Prosper, csak arra, hogy tavasz van s már jön a nyár. Olyan szép a világ körülöttünk. A fák, virágok, madarak most örülnek az életüknek. Hát akkor mi? Mi mért ne örülnék? Én értem most a maga zavarát. De kedves Prosper, a tegnapi estét egyőnk se törülheti ki emlékezetéből. Ez az este összekapcsolt bennünket. Ma reggel egész véletlenül beszéltünk magáról rokonaimmal, mire Babtiszt bácsi meghívta, hogy a kis Júlia zenetanulmányait ellenőrizze. Hát nem kedves, hogy minden ilyen véletlenül és szépen történik? Nem, nem akarok problémáznii! Elfogadom a véletlen segítő kezét és örülni akarok. Örülni annak, hogy maga van, hogy maga szeret. Nézzen már rám, Prosper!

Prosper fölnézett. A sugárzó kék szemek, a mosolygó szép szája, a hosszú karcsú nyaka, a csillogó szőke haj s a hamos, üde bőr alig pár lépésnyire volt tőle. Kigyúltan kapott feléje.

— Szeretem.

A hercegnő ügyesen kikerülte az ölelést.

— Ezt nem szabad itt... Itt nem!

Prosper összeszorította a száját.

— Szeretem — ismételte makacsul. —

Férfi vagyok és szeretem. Művész vagyok és szeretem...

Mária Carolina boldogan nevetett.

(Folytatjuk.)

AZ VAGY. . . ,

Túl az élet első tavaszán,

Csalódáson, ábrándon, vágyon,

— *Az vagy, kihez örökre vágyom.*

Tudom ki vagy. Ismerem régen

Sok súlyos hibád, kevés erényed:

— *Különös, vonzó, varázsos lényed.*

Akinek nevét mindig áldom.

Akit nem érhet soha átok.

— *Kinek én mindent megbocsátok.*

Akiben én sohasem bíztam.

Akinek én sohasem hittem.

— *Akihez minden álmom vittem.*

Kit sok, sok hónap távolsága

Nem tudott feledtetni vélem.

— *Akihez mindig visszatértem.*

Ki igazán tán nem is szeret,

Akinek mindent elfeledtem.

— *Kiért másokhoz hüllen lettem.*

Kihez a legtöbb versem irtam.

Kinek egyetlen szavára

Lehajtom a fejem alázva.

Akire már hat éve várok.

Kivel aligha lennék boldog.

Akiről már tán le is mondok.

Aki ezerszer el fog hagyni.

Akit talán el nem is érek.

Akit már tán nem is remélek.

Aki mindenkinél több nékem.

Kihez titkos, mély kötelekék

Hozzáfűznek, — amíg csak élek. —

balatoni Farkas Alice.

MŰVÉSZET

SZÍNHÁZ, MOZI.

A színházak tájékán szokásos ünnep előtt való csendet a *Nemzeti Színház* diszelódása törte meg: a Kormányzó urat köszöntötte vele nevenapján; majd sor került három klasszikus darab felújítására is. A diszelódáson szíre került: *Szigligeti II. Rákóczi Ferenc* fogságának harmadik, *Vojnovich Géza Rákócziának* második, *Herczeg Ferenc Ocskay brigáderosának* negyedik felvonása, továbbá *Somogyváry Gyula* egyfelvonásos, a *virágember*. A számos szereplő közül megemlítjük *Kiss Ferencet*, *Lehotay Árpádot*, *Petheő Attilát*, *Abonyi Gézát*, *N. Tasnádi Ilonát*, azonban a kisebb szerepek életrekelői is mindnyájan osztoztak az ünnepi előadás sikerében. *Ravasz László* lélekkel tele köszöntőjét *Uray Tivadar* mondotta el.

A felújítások között *Molière Tudós nők*, *Szofoklesz Antigone* és *Shakespeare Othello* című darabja szerepelt. Különösen vagyunk ezekkel a klasszikusokkal! Az ember néha kimondhatatlan szomjúsággal vágyik ama távoli, a szellem nemes fényében tündöklő világ alkotásaira, amely oly régi és mégis mindig új marad. Azonban nemcsak olvasni kívánjuk az örökkévaló költői termékeket, hanem megjelenítve is látni és a művészi ábrázolás segítségével beleélni magunkat a kor lelkébe. A Nemzeti Színház előadása ezzel adós maradt. A beleélés, a kor sajátos szellemének érzékeltetése, az alakok élettel teljes megformálása üres deklamációban merült ki a lélekből, eme világ csodálatos, örökérvényű emberi megnyilatkozásaiból semmit sem kaptunk. Különösen az *Othello* előadása mutatta meg ezeket a hiányokat. *Odry Árpád*, *N. Tasnády Ilona* és *Nagy Adorján* hiába kiválóak a szerepekben, amikor nincs jelen a hozzáértő kéz összefogása, sem pedig a klasszikusoknak kijáró elmélyedő tanulmány és hit. A *Tudós nők* és az *Antigone* egy fokkal több lendületet mutatott, azonban az előadás korántsem volt olyan emelkedett, hogy valóban vonzza és megtöltse a vágódó közönséget a klasszikus szép magasbarópitó tartalmával. És ez nem pénzhiány, hanem eltilendő felületesség, mert a Nemzeti Színház nem merülhet ki apró, játékos semmisségek (Szembekötősdí) sikeres színrehozatalában, hanem többet, nagyobb, mélyebbet várunk tőle. Helyeselnünk kell, hogy a fiatal, kezdő gárdát is foglalkoztatják a klasszikus darabokban, azonban tanulni, tanulni s újra csak tanulni kell nekik! Amit tőlük kapunk, nyers volt és üres. A *Tudós nőkben* például még a legfiatalabb kezdőnek sem szabad olyan modorban és hangszállal beszélnie, mint

a ma divatos darab szobalányának, aki a teát szolgálja fel.

A Kamara Színház *Török Sándor* színművét, a *Bankett* a *Kék Szarvasbont* mutatta be. A szerző az új írógárda egyik felfelé lendülő, friss tehetsége. Az *idegen város* című darabjának, amelyet az elmúlt szombaton a Nemzeti Színház adott elő, nagy sikere volt, mert bátor, őszinte, emberi hangja üdítő változatosság volt a sok középszerű, fakó, lélektelen színpadl termék között és mert rá volt véve a tehetség lehetőleg törlőhöz nem férjele. Mostani darabja is ezt a vonalt tartja, hangja ezúttal is újszerű, mondani valója érdekes és emberi, lélekrajza megrendítően mély és igaz. Csak talán színpadttechnikai felkészültsége hiányos kissé, ez azonban könnyen pótolható hiba. Új darabjában egy tisztviselő alakját rajzolja meg, akinek az életben semmi egybe sincs, csak a köteleességteljesítés nyugodt tudata. *Bergen Antal* a régi kötései emberek közül való, aki arra az eredményre jutott, hogy nem azért vagyunk a földön, hogy boldogok legyünk, hanem hogy becsületesen elvégezzük a nekünk jutott feladatot. Harmencestendős jubileumán megkörvnékezi egy forradalmár iskolatársa, hogy siklassa ki a trónörökös különvonatát, mire majd kitör a forradalom és *Bergen* nagy és híres emberré válik. A férfi felháborodva utastja vissza az ajánlatot. Ugyanakkor éles ellentétbe kerül két gyermekével, akiknek kíméletlensége szörnyű lelki vihart kelt benne. Ebben a borzalmas belső háborúban egy pillanatra meginog, már-már hajlandó elfogadni a forradalmár ajánlatát, de azután elmullik a lázas pere és a tisztviselő hű marad és becsületes. A történet felépítésében mutatkozó lazaságok, a néhol terjedő epikus bőbeszédűség nem rontja le az általános hatást, amely az igazgérig írőmber szép diadala. Az előadás díszesretek, *Toronyi Imre* a főszerepben remekül kidolgozott emberábrázolással szolgált. *Harsányi Rezső*, *Szakáts Zoltán*, *Mezei Ilona*, *Szathmáry Margit*, valamint a sok mellékszereplő egytől-egyig a helyén volt.

Az új filmek között a legsikerültebb alkotás az *Amok*, *Stefan Zweig* novellájának filmváltozata. Nem rontották el az eredeti írásmű drámai felépítését, sőt a kiváló főszereplők: *Inkiszöveg*, *Marcelle Chantal* és *Jean Jonelle* művészetével még inkább érvényre juttatta a benne levő súlyos emberi tragédiát. — A *Kleopátra* történelmi filmnek egészen rossz, azonban mint lát

ványosság elsőrangú. Kiállítása egyenesen káprázatos. — A *Fekete kártya* az idegenlégió életéből vette a meséjét. Mélyeséges lélektani felépítése szívbemarkoló. — *Igy végződött egy szerelem*... Érdekes történelmi események szövevénye; épkezláb mese, kiváló játék az erje a filmnek. Paula Wessely a fiatal Mária Lujzát játssza benne. A legnagyobb színeszínzők sorába tartozik. — A *Moulin Rouge* angyala revüvel tállalt vegyes hatású film. Constance Bennett azonban jó színésznő. — *Hollywoodi bál*. Mit mondjunk róla? Valóságos vegyeskereskedés, amelyben a Miki-egértől kezdve minden kapható és megtalálható. Ennek ellenére, vagy éppen ezért bosszantón ostoba tákólmány. Hol volt az illetékes tényezők józan ítélete?

Dr. Cavallier Józsefné.

A magyar asszony nemzeti zenekultúránk szolgálatában.

Iskoláink énekoktatásában még csak most kezdenek eszmélni, hogy magyartalan állértékek helyett az énektanítást a magyar föld őstelvényébe ágyazzák. Gyermkeink instrumentális zenetanítása tisztára német, közeposztályunk jórészt béri a sekélyes városi „cigánymuzsikával”, vagy, ami még rosszabb, egyre inkább belemerül a jazz és a „slágerzene” fűlledt posványába. Hogy vannak kiváltságosak, akiknek számára nem idegen a világ és a magyarság magasabbrendű zeneirodalma, mit használ ez? Egy cepp a tengerben, zenei életünk kábaré és cigányos színvonalú átlagában kiesi vigasztaló kivétel.

És a magyar család!? Énekel-e? Vane házi muzsikája? Ha van, jő-e ez, magyar-e? A magyar család lelke a magyar anya. Ahogy a gúgygő gyermeket megtanítja az édes anyanyelvre, megtanítja-e az édesen csendő magyar dalra is? Magyar gyermekjátékokra? Ismer ilyeneket? Tudja-e, hogy mi az a magyar népdal? Tudja-e, hogy nem az az 1500-nyi magyaros nótá, amit a kávéházban hűz a cigány, ami miatt sokszor álmatlan éjszakákon, titkolt könnyek közt várta haza a férjét, nem az, aminek hangjai mellett pezsgősüvegek durrogása közben, mámor, borgöz között anyai föld, anyai vagyon úszott el? Tudja-e, hogy a magyar föld 12.000 olyan dalvirágot hajtott, amit az öröm, a fájdalom, a munka verejtéke, a jól végzett munka jóleső érzése, az igaz, rafinálatlan szerelem, az ártatlan jókedv termelt? Olyan dalok ezek, amelyeket nem dilettáns nótakézelő pillanatnyi hangulata szült, hanem egy egész nép, a magyar nép csiszolt remekművékké és amelyek az egész nép belső lelki szükségletéből fakadtak?

Magyar asszony, ismer-e ezeket? Tudod-e, hogy hiába propagálja a MANSSZ, hogy végy fel magyar ruhát, hiába rakod tele lakásodat magyar bútorral, magyar kézimunkával, magyar cseréppel, ez mind külsőség lesz, ha lelkedet be nem bútorozd magyar dallal, nem ékesíted a magyar népdal ornamenseivel? Anak a népnek dalára gondolok, amely nem

csak buzát termel verejtékével, hogy kenyeret chess, hanem pazar ajándékdul évezredes tradíciók kincsét is odaadja Neked. Olyan kincsét, olyan nemzeti értéket, ami nélküle régen elveszett volna.

Ezeket a kincseket add át, magyar Anya, magyar gyermekeidnek. Ezeket plántáld át magyar Tanítóndó a magyar jövő bimboiba. És te, magyar Nő, aki társadalmi életet élsz, gondoldj arra, hogy az igazi magyar népdal szalonképes legyen társaságodban, hiszen értékesebb, mint azok a „nóták”, amelyeket a zongora kétségbeesett suszterbasszusával, futamival is kísérve a ház kisasszonya szokott a zenei izlés nagyobb dicsőségére elkövetni. És te, magyar Asszony, akinek dolga akad a népdal, értesd meg vele, hogy azt a kincset, amelyet ősöitől örökségként kapott, ne szegyelje, ne eszélje el értéktelen, idegen és alkultúrával.

Milyen apostoli hitvallás! De hogy megvalósítható legyen, először meg kell ismernünk a magyar népdalt. Talán módomban lesz még ennek a lapnak hasábjain foglalkozni ezzel a kérdéssel.

Amint mindenki először az anyanyelvet sajátítja el, azután tanul idegen nyelveket, úgy a zenei nevelés terén is először ismernünk kell a magyar zenei nyelvet, azután ismerkedünk meg a külföldi zenei irodalommal. Ezt egyrészt a kórusok, másrészt a zenetanítás halversítja meg, betetőzésül szolgálnak a hangversenyek, az opera.

Csak a zeneoktatásról szeretnék pár szót szólni. Zeneoktatásunk fő hibája, hogy nem számol a lehetőségekkel. A fő súlyt a technikai kiképzésre fordítja és nem törekszik arra, hogy zenei műveltséget adjon. Igen kis százalékából lesz a zenetanulóknak hivatásos zenész, vagy olyan, aki a család, a ház számára mint nemes hivatást, lelki szükségletet tekint a zenét. A zenetanulók legnagyobb része, ha egyszer férjhez ment, igen ritkán ül le zongorához, akkor is „már kijöttem a gyakorlatból” kiáltással hamar átcsap a „klasszikus”ból valami táncszámba, vagy „nótába”. Mit kaptak ezek a zeneoktatótól? Egy csomó ujjgyakorlatot, etude-öt, amit egy év alatt elfelejtettek, vagyis, mint eredményt: semmit. Erdemes volt ezért tanulniok? Bizony nem. Ha helyett megismerkedtek volna a zongorairodalom megfelelő értékeivel, ha zenei ízlést neveltek volna beléjük, akkor egyrészt más kedvvel zongoráltak volna tovább is, másrészt a zenei ízlésleneségek áradata ellen vértve volnának.

Minden kulturális fejlődés kiindulási pontja a család, a családban a lélek az Anya. Hogy Magyarországon lesse zenei fölendülés, lesse-e magyar belsőtárgalomal való átitatódás, annak záloga a magyar asszony. Mindennek fontosságát át kell látnunk és ezekre a fölvetett problémákra még részletesen vissza is fogunk térni.

Dr. Péczezy Attila.

Dénes Gizella: Asszonyok a hegyek között. Singer és Wolfner Rt. irodalmi intézet kiadása.

Dénes Gizella ezúttal egy erőselekkü, földszerető paraszasszony életét írta meg regényében, aki sok szenvedés, lemondásban töltött esztendő után az erők akarataival diadalmasan kódk a gyöngébb jellemű férje, fiának apja és a megpróbáltatások nehéz ideje felett.

A módos parasztleánytól szegényében és háragában elfordul az apa, midőn megtudja, hogy hamarosan meg kell tartani az esküvőt. Házasága sem zavartalan, nem találja meg a remélt boldogságot, még az egytértest sem. Az ura elmege a háztól, beáll bányásznak. Vinné magával feleségét is, de az nem hagyja a földet, mely neki nemcsak a kenyeret jelenti, hanem szinte az élete edjáját is és otthon marad. Gyúrja, dolgozza a földjét, küszködik, neveli a gyermekeit. Olyan hősiess lemondással, mintha életének egy gyöngé pillanatáért minden napnak megújuló harcával akarna vezeckelni.

Végre is győzedelmeskedik. Az ura hazatér és beveti a földet, melyet az asszony éppen felszántott.

„Ha a férfi gyenge is, itt van az asszony! Az asszony, akire az élet továbbadását bízta a Magasságheheli, Örzinek ök mindent elszántan, makacsul, fáradhatatlanul és büszkén” — írja az írónő befejezéseképen.

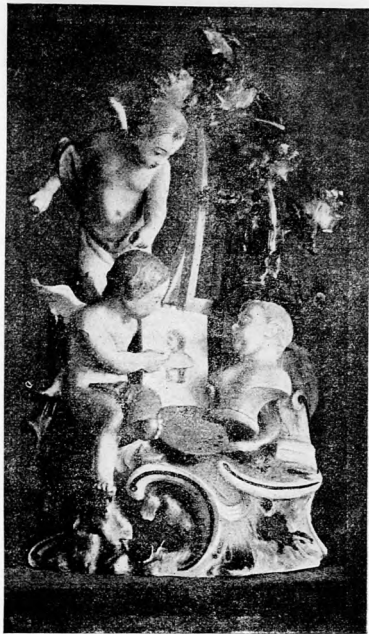
Ezt a fáradhatatlan, büszke föld és gyermekeöriző harcot írta meg Dénes Gizella meleg, asszonyi, egytérző szívvel és felléle ivelő tesetségének minden jó tulajdonságát belevitte a regényébe. „A Magyar Asszony” olvasói jól ismerik írói kvalitásait. Most folyó kedves, finom regénye is, melyet „A Magyar Asszony”-nak sikerült lekötni, szemlélteti írói értékeit, melyek Dénes Gizellának nagy népszerűséget és éliss merést szereztek.

Fogszabályozástan. A fogszabályozási eljárások technikai leírása. Írta: Madarász Erzsébet dr.

A fenti címet egy gyakorlati szakkönyv viseli, melyet a kitünő fogorvos, Madarász Erzsébet dr. nagy ambícióval írt meg, mert, mint előszavában mondja, bántotta az a tény, hogy míg a művelt nyugat külön orthodontiai irodalommal díszkedhetik, addig nekünk ilyen tárgyú magyar könyvünk egyáltalán nincsen. A könyvet a szakértő kritika a legnagyobb elismeréssel fogadta, kiemelve annak úttörő érdemét és a gyakorlati hasznát. Mindenesetre nagy örömmünk, hogy ezt a nagyon is szükséges tudományos könyvet egy kedves munkatársunk, a Magyar Asszonyok Nemzeti Szövetségének nagyrabecsült és szeretett tagja írta meg.

Magyar orvosnők tanácsai nők számára. Írták: a Mone orvosnők csoportjának tagjai. Szerkesztette: Madarász Erzsébet dr., dr. Göcnyiné Haviár Margit dr. és Hollné, Bernovits Mária dr. — A Mansz kiadása.

A magyar orvosnők könyvéről alig mondhatunk többet, mint azt, hogy annak egyetlen

családban sem volna szabad hiányozni. A könyv részletesen foglalkozik az általános egészségügyi ismeretekkel, a helyes táplálkozás rendjével, az ételek tápértékével, a ruházat egészségétanával, a lakáshigiéniével, esecsémőgondozással, kisgyermek fejlődésével, serdülő leányok egészségétanával, a nő és dolgozó nő egészségétvédelmével és minden olyan kérdéssel, mely a család egészségét, jólétét célozza. De tüzetesen foglalkozik a könyv a betegápolással, balesetek különböző fajtájával is.

A cikkeket szakorvosnők írták, nagy szeretettel sorakoztatva fel mindazt a jó tanácsot, amire asszonytársaiknak az életben szükségük lehet. Olyan ez a könyv, mint egy jó barát, aki mindig velünk van, ha segítségre van szükségünk, vagy valami baj ér bennünket. Akinek még nincs birtokában, siessen megszerezni, nélkülszöhetetlen segítőtársat talál benne.

Rovatvezető: PATAKY SÁRI.

Divat-figyelő.

A nagy divatszalonok mind nagyobb gondot fordítanak arra, hogy saját egyéni stílusukat adják tovább a kreációkban. Nem egy általános divatos vonal uralkodik, hanem változik aszerint, hogy melyik szalon mit talál jónak és szépségesnek. Ezzel mindjárt azt is mondhatjuk, hogy minden divatos! Divatos a délelőtti ruhák szűk és egyenes szabása, a szoknya alján slicceléssel az egyik szalonban és divatos a másikban a sok apró levarrott plisséz a ruhán.

Itt látunk estélyi ruhákat hosszú, egyenes, sima vonalban szabva, csak az alján bodrozódik sűrű fodor vagy rücsszerű díszítés; ott pedig látjuk a turnürre emlékeztető raffolásokat és masnikat a ruha hátán. Emitt a csipkeanyagot, amott a bársonyt vagy arany-ézüstlamét kedvelik és sokhelyen látjuk az úgynevezett stílusruhákat. Ez a megkötöttség nélküli, úgy is mondhatnánk, „szabad szellem” az öltözködés terén lehetővé teszi éppen a nálunk olyan nagy érdeklődéssel fogadott magyaros öltözködést is, aminek még amellet, hogy divatos, az a szépsége is megvan, hogy érdekes és hogy magyaros!

Nézzük csak hát, hogy mi az, amit ma viselni lehet?

Az egyenes, hasított szoknyákat, rövid, présmel szegett gallérrákat, a nyak körül drapírozott, sokszor arannyal, ezüsttel bélelt derekakat, a különböző nagyságú fényes vagy fénytelen fémből, fából, bőrből (újabbban lakkból) készült csattokat és gombokat, a nyak körül a négyzetes kivágásokat, a szövet- vagy yerssey-ruhákra a bársonydíszítést, a széles arany- és ezüstöveket, az estélyi ruhák kivágásában felfelé álló tüll- vagy csipkefodrokat. Sok fekete ruhát fehérrel, a flitteres anyagokkal díszített esti ruhákat, a lakkozott és cellofánózott csipkeruhákat, a „sötét gránát”, „mélyzöld”, „rozskenyér” és „fenyő” színeket, a tunikás ruhákat, a kockás és sima anyagok kombinációját, a délutáni blúzokat, sötét szövtruhat raglán és japán szabású ujjakkal, a gyűrött és kreppelt selyem anyagokat, a cellofános moaré, sima és mintázott taftot, az arannyal átszótt anyagokat és az „ombrírozott”, vagyis világosból sötétbe átmenő bársonyokat, a két oldalon használható (matt és fényes) nehéz selymeket, az estélyi ruhák hátán röpködő nagy masnikat és láttunk már hátul gombolható kabátokat is!

Aranylamé estélyi zakak nyitott vállrésszel, egyszerű princsesszabású ruha, melynek díszje csupán két fecsma és rojt, szalagból készült eredeti díszítés a nyak körül, kozákos kucsma, színes bársonyból és

tüzdelt aranylaméból készült csokor a nyak körül, lapos „dreispitz” bársonyalap és sötét bársonyruha, ennek a nyakát fehér galler díszíti fekete csipkeszegéllyel.

358. Sötétzöld bársonyruha magyaros stílusban. A kivágásnál arany paszomány és arany paszományból készült az öv is.

359. Egyszerű fekete kreppszatínból készült kis estélyi ruha a derek és az ujjá beléje fehér kreppszatín, az öven nagy strasszcsett. A szoknya sima,

csak a hát közepén díszíti néhány mély hajlás.

360. Japán szabású sötétzöld bársony délitáni ruha. A nyakkörűt, elől a derekhoz ezüstláncsal beült és egy acélmasnival van megfogva. Ugyanez az acélmasni díszíti az övet is. A szoknya alja kétoldalt sliccelt.

361. Dclutáni ruha csokotadeszini angoraszövetből. Egyenes japán szabású, a két karon és vállon gomboldik a ruha anyagából készült gombokkal. A szoknyán eredeti szabású zsebek vannak és két oldalán sliccelt. A kucsma ugyanolyan színű barna antilopanyagból készült, a sál hozzá zöld és drapp csikos selyem

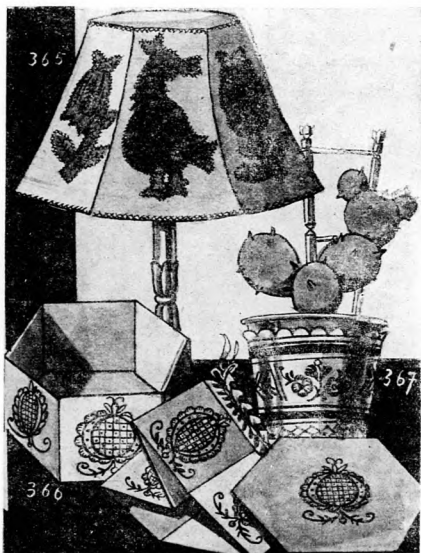
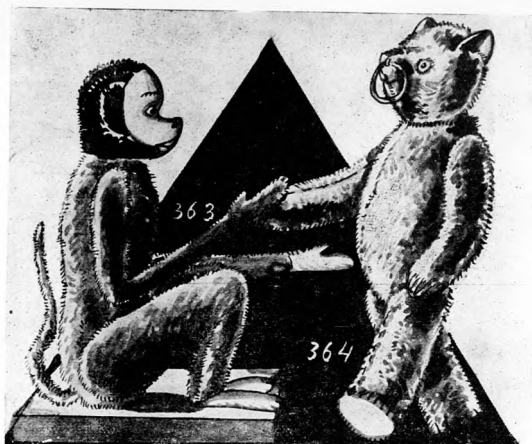

362. Komolyabb hölgyek számára készült estélyi toalett fekete bársonyból, rövid kazakrésszel és kis uszálylyal. Az eredeti módon elrendezett ezüstszürke, jénes selyemből készült sál, ami a derek kivágásának ráncainál van a ruhával összedolgozva, egyúttal az ujjakat is képezi. Strassz plusz langöcsal az övön, fekete bársony cipőt viselhetünk hozzá.

RUHA ÉS KABÁT SZABÁSMINTÁK 2 P-ÉRT. ÉS 20 F. POSTAKÖLTSÉG ELŐZETES BEKÜLDÉSEST KÉRJÜK.

Házilag elkészíthető játékmajom és játékmackó. A majomnak fejét sötétebb, testét világosabb plüssből szabjuk, arcát, lábait és kezét rózsaszín nemezposztóból. Farkába drótot fűzünk és karjait és lábait is dróttal erősítjük a törzshöz, hogy mozgatható legyen.

A mackóhoz drapp plüss használunk, fület rózsaszín nemezzel béleljük, talpát is abból készítjük, karját, lábát dróttal erősítjük a törzshöz. Az állatok kitöméséhez fűrészpórt vagy gyapjúhulladékot használunk. Minden egyes részt külön dolgozunk el. Mindkettőnek szabásmintája megrendelhető a kiadó hivatal útján, kívánt nagyságban darabonként 1 P 60 fillérért.

Néhány karácsonyi ajándéknak alkalmas könnyű kezünk mintáját közöljük. A lámpaernyő nyerszínű vászonból készül és nyerszínű tollból aszurosán helyezzük bele a motívumokat. Az applikáláshoz és füll motívumok himzéséhez piros és sárgásbarna gyöngyfonalat használunk. A kész lámpaernyőt, hogy tartós is, meg áttetsző is legyen, lakkozzuk át nem túlsűrű „kopál” lakkal. Az első lakkozás száradása után lakkozzuk át még egyszer, mert a vászon jobban beszívja a lakkot mint a papíros. A lámpaernyő átmérője 42 cm, magassága 25 cm. Rajza megrendelhető 1 P 40 fillérért, de anyaggal együtt elkezdve is kapható 5 P 50 fillérért.

366. Hatszögletű, praktikus varrókosár. Két részből készül és szétszedhető. Készül nyersvászonból, sötét rózsaszín himzéssel. A kemény kartonból készült részeket bevonjuk a vászonnal és a ráncolt rész segít ségével hozzáerősítjük a hatszögletű alsó táblájához. Anyaggal együtt elkezdve megrendelhető 6 P 50 fillérért.

367. Csereplató halványkék nemezposztóból, keffele sötétebb kék himzéssel. A himzés mintája megrendelhető anyaggal együtt, elkezdve is, 12 cm nagyságban 1 P 50 fillérért, 15 cm nagyságban 1 P 80 fillérért és 20 cm nagyságban 2 P-ért. A postás költség külön értendő.

Karácsonyfára mindenki készíthet otthon csinos és olcsó díszeket. Itt hozunk néhány ötletet irányadásul, csupa egyszerű eszközökkel és házuk körül található apró tárgyakból állíthatjuk össze. Gyufaszkatulyából, dióhéjból, dugóból, fagyöngyből igen ügyes és mutatós díszeket csinálhatunk. — 368. Gyufaszkatulyából készült automobil, a kerekek és a volán gombból készül, a lámpák fényes gyöngyből, az egész betfesthetjük arannyal vagy ezüsfestékkel. — 369. Aranyozott dióból teknősbeca. A lábait gyufaszálak, a feje vatta két gyöngyszemmel. — 370. Bólszó aranyozott dióból. — 371. Hajócska aranydósból. — 372. Gomba, pirosra festett felső részrel,

dugóból. — 373. Szinten dugóból készült pojáca. A feje fagyöngy, a sapkája gomb, a lába és keze gyufaszál, a kereklje gomb vagy kerekre vágott karton. Tetszésünk szerint kiszínezhetjük aranyozhatjuk. — 374. Cérnaorsóból készült varacska. — 375. Fagyöngyből és gombból drótra fűzött baba. — 376. Cérnaorsóból készült kalicka. Aranyszálakkal fűzzük a rácsot körül. — 377. Gyufaszkatulyából készült gyermekkocsi, magyaros díszítéssel. — 378. Fagyöngyből készült ballerina. A szoknyája háromnegy selyemfodorból készül. — 379. Váza dugóból. A virág gyöngy, gomb és kartonból készülhet. — 380. Dugóból és gyöngyből készült angyalka.

KÉZIMUNKÁRHOZ ANYAG ÉS MINTA VÁLASZTÁSÁNÁL FORDULJUNK A MAGYAR ASSZONYHOZ.

A MI TANÁCSAINK

A Magyar Asszony karácsonyi receptjei.

Karácsonyi torta kenyőtozob koszorúval.

25 deka hámozott törött mandulát, 25 deka törött cukrot, négy egész tojást, négynek a sárgáját, fél citromhéjat, negyed citrom levét félóránig keverünk. Akkor hét deka burgonyalisztet, négy tojás fehérjének a habját közé vegyítjük és kivajazott tortaformában megsütjük. Aztán mázat készítenek a torta bevonására. Máz: egy tojás fehérjét szitált cukorral keverünk 10–15 percig, majd egy evőkanál citrom levét öntjük hozzá és újra tízpercre keverjük. A torta szélére kis kenyőtozob koszorút teszünk, melyet következőképen készítenek. Öt deka hámozott mandulát öt deka lisztáccsá válogatott finomra törünk mozsárban, 10 deka cukrot sűrű szirupnak főzünk és ezt a lisztáccsot mandulával összekeverjük és kihűtjük; mikor kihűlt, újra össze-törjük, egy kávéskanál rumot és egy kanál erősen zöld parajlevet adunk hozzá. A tömeget öszedelő-gozsuk 2–3 centiméternyi kis hosszúságú alakokat formálunk belőle, tiszta fűszékával bevágozunk csinálunk benne és a kis tobozokat koszorúalakban a tortára rakjuk. Konzerv-zöldből kötött vastagságú szálakat vágunk és fen-yőnyágszerűen rakjuk a tobozok közé. A bevonásra készített máz-ból két kávéskanálnyit félreteszünk, sötétzöldre megfestjük és a torta egyik sarkába a „Karácsony” szót írjuk, a szokásos módon, a cukrászathat használt kis zsákocskára vagy díszítőszerszám segítségével. A tobozoknak négy-ötórásig kell száradniuk mielőtt a tortára helyeznénk őket.

Mézeskalács.

Félkiló mézet megmelegítünk s egy tálba teszünk egy kanál szódaikarbonát, egy kanál porcukrot s folytonos keverés közben a mézet ráöntjük. Ha kissé kihűlt, négy egész tojást adunk hozzá s egy félkiló lisztet. Ha jól elkeverjük, kikent és lisztetett tepsi-be öntjük, a tetejét hosszúra vágott mandulával meghintve, szép pi-

rosra sütjük. Nagyon szépen meg-kel s igen sok lesz belőle.

Teasütemény karácsonyifára.

Három egész tojást 21 deka cu-korral a tizen addig keverünk, míg jó sűrű lesz, azután a tűzről levéve, addig kell keverni, míg ki-hűl, ekkor közé teszünk 10½ deka finom lisztet, egy tejsít zsírral kis-kenünk, kevés lisztet behintjük, keménypapirtöleésből különböző apró alakokat csinálunk belőle s egy óráig száradni hagyjuk, az-után megsütjük. Ezen tésztát igen alkalmas karácsonyfák díszítésére.

Csokoládécsillagok a karácsony- fára.

Két és fél deka cukrot két tojás-fehérjével félóránig kavarrunk. Két és fél deka reszelt csokoládét, egy kanál vaníliás cukorral és ugyan-annyi lisztet tésztaivá gyúrunk, melyet ki kell nyujtani. Azután csillagokat szúrunk ki, egy tejsít kirakunk ostyával, ráteszük a csillagokat és megsütjük.

Habos perecek.

21 deka liszt, 14 deka írósvaj, 10 deka cukrot kevés citromhéjjal össze gyúrunk a gyurmából pereceket készítenek, a gyurma két tojás-fehérjével habot verve, azzal a perecek szép magasan körülrak-juk, citromos, héjatlan tört man-dulával behintjük s vígyázva hal-ványsárgára megsütjük. Ajánlatos néhány nappal elfogyasztása előtt készíteni, mert ha áll, egy kissé megpuhul.

Irógépjavítás,

karbantartás, írógép-szalag miatt forduljon bizalommal az 1904 óta működő

Kovács Aladár

írógép-vállalatához

Bp. VII, Kertész-u. 23.
Telefón: 42—8—61.

Egyedül megtanulhatja a női ruhák szabását

Koncsok: A modern nőtiszabászat-e tankönyvből. A könyv 10 füzetből fog állani és azelőfizetési ára 15 pengő.

Eddig 4 füzet jelent meg, a továbbiak havonta. Számonkénti ára 2.12 pengő.

Faust könyvkiadó, Budapest VIII., Sándor-utca 36.

Karácsonyi ajándékok. A B-né Leveléré üzenjük. A kevés pénzű ember, különösen ha asszony, színtén adhat szívesen vett ajándékot, ha szívvel, szeretettel adja, mert akkor bizonyosan olyas valamit választ, aminek a megajándékozott örülhet. Az ajándékozás módjában is van művészet. Egyik ajándékozó kellemes érzéseket vált ki csekélyértékű megemlékezésével, míg egy másvalaki, egy rosszul választott, vagy tapintatlan ajándékkal az ellenkező hatást éri el azt a tudatot váltja ki, hogy viszonzni kell egy olyan dolgot, aminek egyáltalán nem örültek. Az ajándékozás is tehát, — mint annyit más, — a figyelmes, gondos megválasztás által nyer értéket, amiből kiderik az is, hogy a szeretetből több is telt volna, csak a tárcánk akadályozott meg abban, hogy kevesebbél is beérjük. Különösen rokonok között nincs ok az ilyenféle aggodalomra, mert vagy kölcsönös a szeretet és bizalom, akkor bármilyen csekély-ségben nyilvánul meg a figyelem, jól fog esni, ellenkező esetben pedig kár azért törni a fejt, hogy utóbb még — bármit ad, — meg-szólják érte. Ugyanez a tanácsunk a vendéglátásra vonatkozóan is. Tálaljon olyan vaszonra, amilyent az anyagi viszonyaik könnyen megengednek. Azt adja jó szívvel, kedvesen és őszinte nyíltsággal. Biztosítjuk, jó barátok jól érzik magukat szerényebb ellátás mellett is, aki nem, az legjobban teszi, ha otthon marad. Vannak azok, mikor rossz anyagi viszonyok között élő embereknek egyszerű-egyszer erejükön felül ki kell rukkolni. Ez azonban sajnálatos eset, mert jó, ha mindenki addig nyúj-tózkodik, ameddig a takarója ér. Ha fiatal korukban így kezdik, ak-

MENCZERNÉ TISZTÍTÓ VÁLLALATA
FEST, MOS, TISZTÍT
 KOZP.: BUDAPEST II, ZSIGMOND-U. 18
 TELEFONSZÁM 52-0-42

Ruhák tartós fénytelenítését egy évi időtartalomra vállalja. Fehérnemű mosása, gallérok, újszintén száraz vegytisztítás és festés elsődrendben. Mindenért házhoz küld. Vidékre is szállít.

kor még azt is elérők, hogy nem kell mindig a filléreknek takarékoskodni. Ami fiataloknak mégis könnyebb, mint később, kivált ha aprócesprő lemondásainak, takarékoságunknak eredményét is látják. Mert a gondatlan költségesnek és a bosszúval korlátozottnak is meg van a maga rossz vagy jó eredménye. Mi a jobbat válasszuk.

Honi Ipar és Mezőgazdaság Pártoló Fogadalmi Mozgalom közleményei.

Irsay Szabó Tiborné.

A gazdasági gondolkodás hiányának egyik legkínosabb bizonyítéka az is, hogy nálunk az ipart és a mezőgazdaságot csak mint szembenálló ellenfeleket tudják elképzelni és a helyzet megoldásánál csak egy irányú képviselve fel akarják az egyiket a másikéért áldozni. Deák, Széchenyi, Kossuth — egykori nagyjaink, — jól tudták, hogy az egyik a másiknak kisegítője és Magyarország ipari fejlődése a mezőgazdaság fejlődésével együtt jár.

De ha nemzeti nagyjaink egykori intőszavát el is felejtettük, a többi népek példái ma is beszélnek helyettük. Minden állam arra rendezkedik be, hogy saját területén lehetőleg mindent előállítson, amire a belföldi gazdaság szükségét van és emellett minél több árut tudjon a külföldnek eladni, hogy így több pénz kájon a külföldtől, mint amennyit oda kiad. Hogy ezt elérhessék magas vámokkal védik a belföldi termeléseket és saját ipari és mezőgazdasági termékeik kivételére számára pedig minden politikai és pénzügyi eszközzel igyekeznek minél kedvezőbb feltételeket kiharcolni termelésük érdekében.

Ez az úgynevezett „autarkia”, vagyis önállási rendszer, aminek természetes következménye lett a

Nappal
 fotel
 &
 Éjjeli
 ágy.

Modern „Schöberl” fotelágyak

Schöberl Róbertnél IV., Haris-köz 4. szám.

ma dúló gazdasági világháború, mert ha mindez állam a másiknak csak eladni akar, de tőle minél kevesebbet venni, akkor ezt a célt csak az az ország tudja elérni, amelyik a maga nagy tökérejevel, politikai hatalmával kényszeríteni tudja a másikat ennek a gazdasági adófizető szerepnek a vállalására.

Természetesen a nyugati ipari államok, melyek már békében is ipari kivételre voltak berendezve, minden eszközzel meg akarják akadályozni iparosításunkat, mert hiszen kitűnő vásárlókat megvesztik el. Mi földrajzilag kedvezőbb helyzetben vagyunk kelet felé és attól is félhetnek — és nem ok nélkül, — hogy az ő, tőlük délre és keletre fekvő vásárlókat mi szerezzük meg. Ez a féltékeny indokolt is, mert kivételnek Bulgária, Görögország, Románia, Törökország, Szejció és India felé is növekvőben van.

Igy azután érthető, hogy egyre ellátnak bennünket jótanácsokkal, hogy Magyarország elégedjék meg nyersanyagtermelő szerepével, minden egyébbe ellátnak ők bennünket.

Hogy ez az ellátás mit jelent, tudnunk kell abból, hogy például egyedül a félkész és kész textilárúkért (kötöttzösvőrt anyagokért, ruhameccskért), melyeket 1928-ban külföldről hoztunk, oda kellett adnunk egész évi búza, liszt, állat- és rozskivitelünk ellenértékét.

Mindaddig, amíg a külföld a saját termelésének védelmére fenn tartja a magas vámokat, öngyilkossággal volna védekező vámtételnek leszállítani vagy megszüntetni, mert ezáltal elpusztítanánk iparunkat, anélkül, hogy mezőgazdaságunkon segítettünk volna.

Igenis nekünk megfizetett értékvel arra kell törekednünk, hogy mezőgazdaságunk és iparunk egy-

más mellett és egymást támogatva, arra a fokra emelkedjék, hogy ne csak az évi szükségleten behozatal 600—650 milliójával szerezz vissza hazánk közigazdaságának, hanem kelet és délkelet felé diadalmas versenyfutásra legyen a nyugati ipari államoknak.

Hogy ezt a célt elérhessük, ahhoz először is általánossá kell tennünk a gazdasági gondolkodást, meg kell döntenünk az uralkodó tévhitet és csatasorba kell állítanunk az országot minden polgárát a védekező harcra.

KOZMETIKA.

A női láb.

A nő szépségének jelentékeny alkotó részét, a modern szépség-ideál felállítását óta, a láb formájának képezi. Ezen szigorú és fontos közigazgatás ugyancsak Amerikának köszönhető, mely körülbelül húsz év óta, a színházi revük görzöskés ségletének sorozásánál akkor kezdték a láb, de különösen a lábszár formájára szigorú súlyt helyezni, különleges mérethatárokat állapítottak meg a „tauglich” női lábszárak részére, lábszépégvesse nyeket rendeznek, melyekben tekinthetős dijjakkal jutalmazták a legformásabb női lábak boldog tulajdonosát és igen számos esetben, mint például az említett színházi személyzet felvétele alkalmával, a szabványosmértű lábának, az arc rovására is elflynt adnak.

Természetes, hogy az óvilág minden ellenvétés nélkül azonnal importálta az újvilág eme ott lábrakapott” lábszépédlényét és máról holnapra kíméletlenül halálra ítélte a yankeek szépség-szabványától eltérő lábszárakat, ezzel szemben pedig indokolatlan rajongással megajándékozta és a kiválsztottság pálmáját lába elé

Kosárárak Gröbernél

IV., HARIS-KÖZ 5.

ALAPÍTTATOTT: 1848. ÉVBEN.

574

SZABÁST, VARRÁST
 alaposan tanulhatunk rövid idő alatt! **PALLER**
 szalonban. Ruhák, kosztümök jutányosan készülnék. Budapest IX, Calvin-tér 8. II. em. 17.

Kedves karácsonyi ajándék

AMON VILMOSNÉ: „Majd én mesélek“

c. albumakü, 8-12 éves gyermekek számára való mesekönyve. Iskolai könyvtárak számára, a m. kir. vallás- és közoktatásügyi minisztériumban működő Országos Ifjúsági Irodalmi Tanács és a Katolikus Tanügyi Tanács által ajánlva kiállításra díszes, eredeti illusztrációkkal. Megrendelhető szerző címén Budapest, Rózsa-utca 19. I. em. 7.

A MANSz játékezeme gyártja a gyermekek legkedvesebb játékszereit, melyek törhetetlen anyagból, tartós munkával készülnek és a gyermekek szobáinak éveken át kedves lakói lesznek. Különö-

sen a különböző nagyságú mackókhoz ragaszkodnak a kicsinyek éveikig. Ezek az erős, kedves játékszerek a legviharosabb gyermekesetaktól is győzedelmesen kerülnek ki, friss, ép állapotban marad-

nak. A MANSz-játékok kaphatók minden játékesületben, valamint a MANSz játékezemében, Budapest, VII. Rózsa-utca 23 és a MANSz magyar boltjában: Vörösmarty-tér, Gerbeaud-palota.

ÖRKÉNYI - PATAKY PIRI

IPARMŰVESZNŐ

TERVEZ, KÉSZÍT, TANÍT, ELŐRAJZOL, ELKEZD MINDENFELE KÉZIMUNKÁT, LAKÁSDÍSZÍTÉST, LÁMPAERNYŐT

BUDAPEST

VÁMHÁZ-KÖRÚT 7., I. EMELET. TELEFON: 84 2 68.

Karácsonyi ajándék ?!

Eredeti svájci márkás férfi- és női karórák

9 pengőtől 120 pengőig, egytínc kényelmes mozdulattal nyílik és esukódik az „Automatiko“

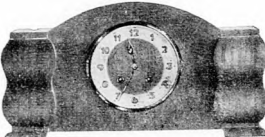
Jgy

önműködő karóruscatt. Króm és aranyozott kivitelben. Ideális viselet! 5.00 pengőtől 19 pengőig.

Eredeti svájci „PERFEKTA“ kronométer zsebórák 20 pengőtől 80 pengőig.

LAKÁSÓRÁK

bútorához illő tokban

8 napos járószerkezettel 30 P-től
Bim-bum harangjűtéssel 38 ..
Westminster harangjűtéssel 130 ..
Ébresztőórák, díszórák, úti ébresztő órák 5-50 P-től

Rorgonyi és Révai

Kossuth Lajos-utca 5.

a Nemzeti Kaszinó palotájában.

Együnk

Archer

csokoládét!

rakva a szépnek minősített divatos lábszáraknak.

Hogy melyek a női lábszár mai szépségzabványának tulajdonságai, azt szükségtelenül itt bővebben tárgyalni, eléggé beidegződött mindkét nem tudatában, hogy nem a vastag, hűsös, merevonalú lábakra, hanem a vékony, finoman ívelt, kisportolt formák ragadják meg a figyelmet.

Sajnos, kiatastalan volt eddig a bajon maszárzsal, gumiharisnyával és még más eszközökkel segíteni, mert amennyire könnyű ma már a test minden más részén le rakodott zsír- és hűsfelesleget észszerű maszárzsal, tornával, megfelelő orvosi előírás szerint alkalmazott diétával biztos eredményt elérni: a lábszár hasonló tulajdonságait kiküszöbölni hasonló módszerekkel szinte lehetetlenség számba ment. Orvendetes tehát, hogy nemrég épp Amerikának, a lábszépsegeidéal „bűnös” felfedezőjének sikerült egy új eljárással megajándékozni az arra igénylőket, mely lehetőséget és módot nyújt arra, hogy a megvastagodott, formátlan lábikrákat megvékonyíthassuk és a divathódolók eddigi mostohagyermekének is kelő kielégülést szerezhessünk. Az eddigi kísérletek számos esetben igen szép eredménnyel jártak és nálunk alkalmazott több próba igazolta, hogy az amerikai kozmetikusok által alkalmazott eljárás a lábszárakat a felesleges zsír- és hűsretegűtől fájdalommentesen, tehát plasztikai beavatkozás nélkül megszabadítja.

K. K. illus. Plasztikai műtéttel lehet rajta segíteni. Az orvosi műtét heget nem hagy. Ha felkeres, szívesen szolgálok útbaigazítással. Diszkréció természetes.

R. M. Szolnok. Nincs ok a szomorkodásra. Hetenkint kétszer mossa jó meleg vízben, bőven öblögetni és vigyázzon, nehogy a fejbőr megfázzon.

Br. A. Gy. né. Ha újkeletű, úgy kérem próbálja meg az egyperces

hideg-meleg vízzel való fűrésztést, utána maszírozza, mindig felfelé a szív irányában. Eredményről várom értesítést. Levélben is készséggel válaszolok.

Gr. A. I. né. Kérem címét vessem közölni, nagyon szívesen válaszolok levélben kimerítően kérdéseire.

nemes Márkus Emilné
kozmetikus.

Karácsonyi meglepetésnek alkalmas

műtárgy, dísztárgy, könyv, játék, eredeti festmény, rajz eladó. Budapest I. ker., Lipótmezői-út 7. sz. (Lipótmező-állomás.) Tel. 640-71.

Hölgyek figyelmébe!

Divatfűzők, egészségügyi haskötők, szentűrök és mellvédők pontosan és jutányos árban készítettnek a Manz tagjánál

Csalayné, IV, Reáltanoda-u. 14., II. em. 10.
Telefonszám: 82-2-15.

SCHMOLL PASTA

magyar gyártmány!

A „Magyar Asszony” előfizetési ára egész évre
hat könyvvel együtt: 26 P 40 fillér.

Manz jelmezkölcsönzője

VIII. Múzeumkörút 2.
(jelmezüzem). Tel.: 404-65

Ackermann József

műszövé (takács)
Budapest IV, Váciutca 19. sz.

Ajánlja kéziszővésű len-, damaszt- és lenvászon-árut. Szállít teljes mennyiségű anyanyelét. Frontier-törülközők, furdólepedők, koppenyanyagok. Mintát, árajánlatot díjmentesen küld.

BETEG HÖLGYEK

ápolását, idősebb nyugdíjas hölgyek gondozását vállalja mérsékelt díjazásért

a Szent Erzsébet női kórház és otthon, II, Főutca 41. sz.

Ugyanitt röntgenérvilágítás, felvétel és diathermia bejáró betegnek.

Hölgyek figyelmébe!

Belvárosi női szabó konzustűket, kabátokat, átmeneti kabátot 25 pengőért a legújabb divat szerint a legkényesebb ízlésűk megfelelően készíti

ORSZÁCZKY FERENC
Budapest IV, Váciutca 19. 16.

576

REJTVE NYENYK

12. SZ. KERESZTREJTVÉNY.

1	2	3	4	5	6	7	8	9	10	11
12		13		14		15		16		17
18		19		20		21		22		23
24		25		26		27		28		29
30		31		32		33		34		35
36		37		38		39		40		41
42		43		44		45		46		47
48		49		50		51		52		53
54		55		56		57		58		59
60		61		62		63		64		65
66		67		68		69		70		71
72		73		74		75		76		77
78		79		80		81		82		83
84		85		86		87		88		89
90		91		92		93		94		95
96		97		98		99		100		101

Férfiak nevei sorok: 1. Móhák, 6. Mohamedának szent köve Mekkában, 9. Fu. Női becenev. 13. Levelei érintésre összehúzó könnökkel, belenyúlóknak. 14. Rosszaszámú, nemelő. 16. Zenelmei szó. 18. Földesúri törvényszék. 20. Haragszék, népfelügy. 22. Magyar törzs neve. 23. Nagyközség Post. v. m. (mónori járásban). 25. Gond, esztiség. 27. Berravaló, szép. 29. Tüdőző szó. 30. E. napján. 32. Női név. 34. Földes szekrény. 37. Nyugati got király (575-490). 41. Hangszór. 42. Klor testvérelme. 43. Azonos massalhangzók. 45. Több név. 46. Trefas gúny. 47. Keresztül. 49. Hal. 51. ... Káló, Sziget. 52. Részlete oszt. 54. Folyó felső-olvasószagban. 55. Szóvettség. 57. Siklás. 58. Csizmadia-szomszám. 59. Megegyező. 60. Házfedése használják. 61. Folyó.

Férfiak nevei sorok: 1. Reformátor. 2. Török rang. 3. Szín. 4. Görögköl. 5. (fón.). 6. Magyar. 7. E. s. v. 8. Angol-amerikai labdaljáték. 9. Vissza. esztiség. 10. Ostyában van. 11. Folyó. 14. Ilyen az ember élete. 15. Bronzkort követelő megelőző kor. 17. Fizikában a rang egyező. 19. Megduplázva a szeszim. becenev. 21. Szilárdi folyó. 24. Klimgasztó sporteredmény. 26. Nem rossz. 28. Részlet. 31. Törökvez. 33. Rang. 35. Fa fűzőhangszór. Előzet. feleselvény. 36. Időmérő. 38. Hamburg (Kerváros). 39. Női becenev. 40. Szószély. 41. Görögköl. 42. Több. 43. Több. helyyálai község. 48. Art. eszményiségnek súly. 50. Elő. adásban van. 52. Azonos marzhangzók. 53. Feltöltésközlelés. 54. Apostol. 55. Azonos massalhangzók. 56. Azonos massalhangzók.

Betűrejtvény.

Csapda Árpatabla

11. sz. keresztrejtvény megfejtése:

Férfiak nevei sorok: 1. Siker. 2a. Bolibábka. 13. Ikaros. 15. Sír. 16. Bar. 17. Rebuska. 18. Róssa. 20. Irtó. 21. Kalló. 25. Pan. 26. Orkan. 27. Székelyek. 32. Ar. 33. Agiotage. 37. Alarc. 39. Gó. 40. Ne. 41. Agó. 43. Luga. 44. Biskó. 46. Bam. 47. okor. 49. Zserbi. 51. Orvul. 55. Ke. 54. Lánok. 56. Szil. 57. Bana. 58. Arató.

Férfiak nevei sorok: 1. Sír. 2. Iker. 3. Kabarc. 4. Erem. 5. Rok. 6. Oszl. 7. Er. 8. Gy. 9. Marok. 10. Isten. 11. Kő. 12. Arén. 14. Sokal. 19. Apán. 22. Anyagi. 23. Lóki. 24. Ir. 25. Pere. 28. Zala. 29. Karakul. 30. Fészes. 31. Baga. 34. Onkel. 35. Törri. 36. Gabona. 37. Almos. 38. Azvi. 42. Anikó. 44. R. R. 45. Is. 48. Ol. 50. Bar. 52. R. Z. 53. Ka. 55. Of.

Betűrejtvény megfejtése: Fagypon.

A 11. sz. keresztrejtvény helyesen megfejtették és jutalomban részesülnek:

1. **Rabony Iván,** Budapest, 5. nyerg. sár. 2. **Oxy, Ródi Gyula,** Eszterg. 1. doboz csokoládé. — 3. **Sándy Gyula,** Szombathely, 1. doboz csokoládé. — 4. **Pavlicsek Béla,** Budapest, 3. darab művészi levelezőlap-fénykép. — 5. **Dr. Molnár Gyula,** Miskolc, 100. darab nejzely. — 6. **Encsey Marót,** Budapest, utalvány hajmosás és ondó-lalasa. — 7. **Kerekes Mihály,** Pécszentkereszt, 4. kg Hag-kávé. — 8. **Jakab Mari,** Budapest, szappan és sampón. — 9. **Frühwirth Etelke,** Bakosszentmihály, 7 pengős utalvány Stadler vegyiszifóhoz. — 10. **Cebulár Marianna,** Budapest, utalvány nejzelyhez.

Kérjük a jutalomban részesülteket, hogyha folyó hó 31-ig nem kapják meg a jutalmukat, akkor közöljük a kiadói-hivatalunkkal.

A 11. sz. keresztrejtvényünk díjai:

I. díj: 5 ÜVEG

„DREHER SZENT ERZSÉBET TÁPSÖR”

II. és III. díj: 1—1 DOBOZ

Dreher *Mauk* csokoládé.

IV. díj: Három db művészi levelezőlapra jogosító utalvány

BRUNHUBER BÉLA

udvari és kamarai fényképész (Budapest VIII. Baross-utca 61. sz.) műtermébe.

V. díj: Utalvány 100 DARAB NÉVJEGY készítésére a **KIR. MAGY. EGYETMI NYOMDÁNÁL**

VI. díj: Egy utalvány

hajmosás és ondó-lalasa

BELVÁROSI NŐI FODRÁSZTEREM

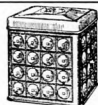
Budapest IV. Váci-utca 27—29. sz. (Piarista-épület.)

VII. díj:

1/4 kilogramm coffeinment

HAG KÁVÉ

díszdobozban.

VIII. díj:

1 drb. Szent László fertőtlenítő szappan

1 drb. Szent István csampón

1 drb. Super-Lanol

Kolozsvári (Heinrich J.) Gyógyszappangyár

Budapest X. Hőly-utca 3. szám. Telefon: 49—1—78.

IX. díj:

1/4 évi ingyenes előfizetés a „Magyar Fürdőélet”-re

Budapest I. Horthy Miklós-út 80.

X. díj:

kelmefestő és vegyiszifó

1. Becsenyiu. 5. Aut.: 69-4-94.

1 drb. 7 pengős utalvány.

XI. díj: Egy utalvány arckezelésre

nemes Márkus Emília

»Evora« kozmetikai

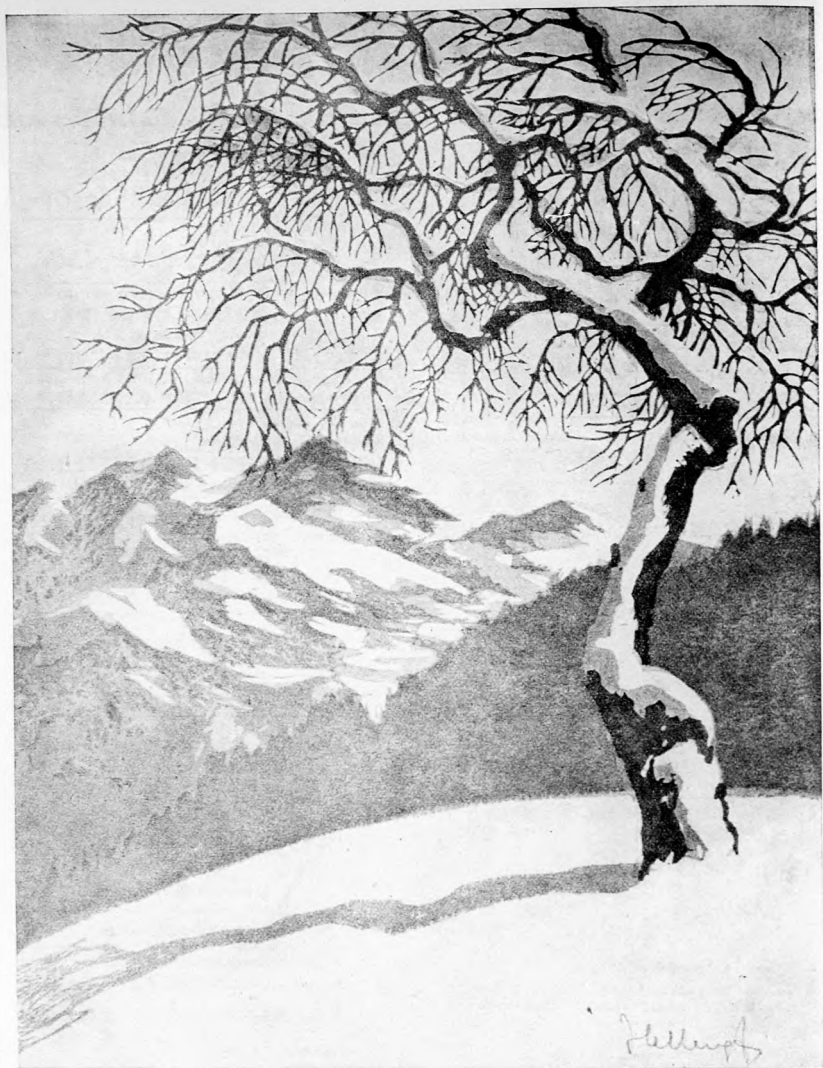
műtermében

Budapest IV. Veres Pálné-u. 4. Apponyi-tér mellett. Telefon: 83-6-03.

NÉPMŰVÉSZETI DÍSZEDÉNYEK

nagy választékban TÓTH JÓZSEF, VII. Károlyi-körút 3/a.

Rejtve nyomatukat minden hónap 15-én megjelenő számban közöljük.

Felelős szerkesztő és felelős kiadó: **AMBRÓZY MIAZZI LAJOSNÉ GRÓFNÉ.**
Kiadja: **A Magyar Asszonyok Nemzeti Szövetsége.** — Főmunkatárs: **ÁMON VILMOSNÉ.**